

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้
เพลงที่มีต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะ
การฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE EFFECTS OF LEARNING MANAGEMENT THROUGH COMMUNICATIVE LANGUAGE
TEACHING AND SONGS ON ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF THE FIFTH
GRADE STUDENTS

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

June 2021

Copyright 2021 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะ
การฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ของ ชิชณา พ้าสาร

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ นพรัถ)

- เรื่อง:** ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ผู้ศึกษาค้นคว้า:** ชิชฌนา พ้าสาร, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2563
- อาจารย์ที่ปรึกษา:** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์
- คำสำคัญ:** แผนการจัดการเรียนรู้, การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ, ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ, ความพึงพอใจ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 220 คน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 43 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ บทเพลงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษ แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียน ร้อยละ 91.86 และทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน ร้อยละ 90.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 70 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง ในระดับมากที่สุด

Title: THE EFFECTS OF LEARNING MANAGEMENT THROUGH COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING AND SONGS ON ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF THE FIFTH GRADE STUDENTS

Author: Tissanana Fasan, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2020

Advisor: Assistant Professor Dr. Wilaiporn Rittikoop

Keywords: Learning management plans Communicative language teaching English learning achievement English listening and speaking skills Satisfaction

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) develop learning management plans based on the concept of communicative language teaching and songs on English listening and speaking skills, 2) compare the students' English learning achievement before and after learning, 3) compare English listening and speaking skills with the criterion at 70 percent, and 4) study the students' satisfaction through the concept of communicative language teaching and songs on English listening and speaking skills. The population of this research was the fifth-grade students, semester 2 academic year 2020 at Saint Joseph Nakhonsawan School. Mueang district, Nakhonsawan province 220 students in total. The samples of this research were 43 students in class 5/4. Simple Random Sampling was drawn by using the classroom as a random unit. The research instruments were learning management plans, songs for improving English listening and speaking skills, learning achievement test, English listening assessment, English speaking assessment, and students' satisfaction questionnaires. The statistics used to analyze the data were percentage, an average (\bar{X}), standard deviation (S.D.), and t-test for dependent samples. The results of this research found that 1) The learning management plans based on the concept of communicative language teaching and songs was at the highest level. 2) Students had significantly higher post-study achievement at the .05 level. 3) The students had 91.86 percent of the post-study English listening skill and 90.70 percent of the post-study English speaking skill, which was 70 percent above the requirement. 4) The students were satisfied with the concept of communicative language teaching and songs at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยที่กรุณาให้คำปรึกษา ซึ่งแนะนำข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา ความตั้งใจจริงและความทุ่มเทของอาจารย์ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คุณครูรัชดา เรืองมีจฉา ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น คุณครูนนทิชา เกตดี ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และคุณครูเปลาวเทียณ อุบลคลี ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมทั้งแนะนำแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติม แก้ไข และปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

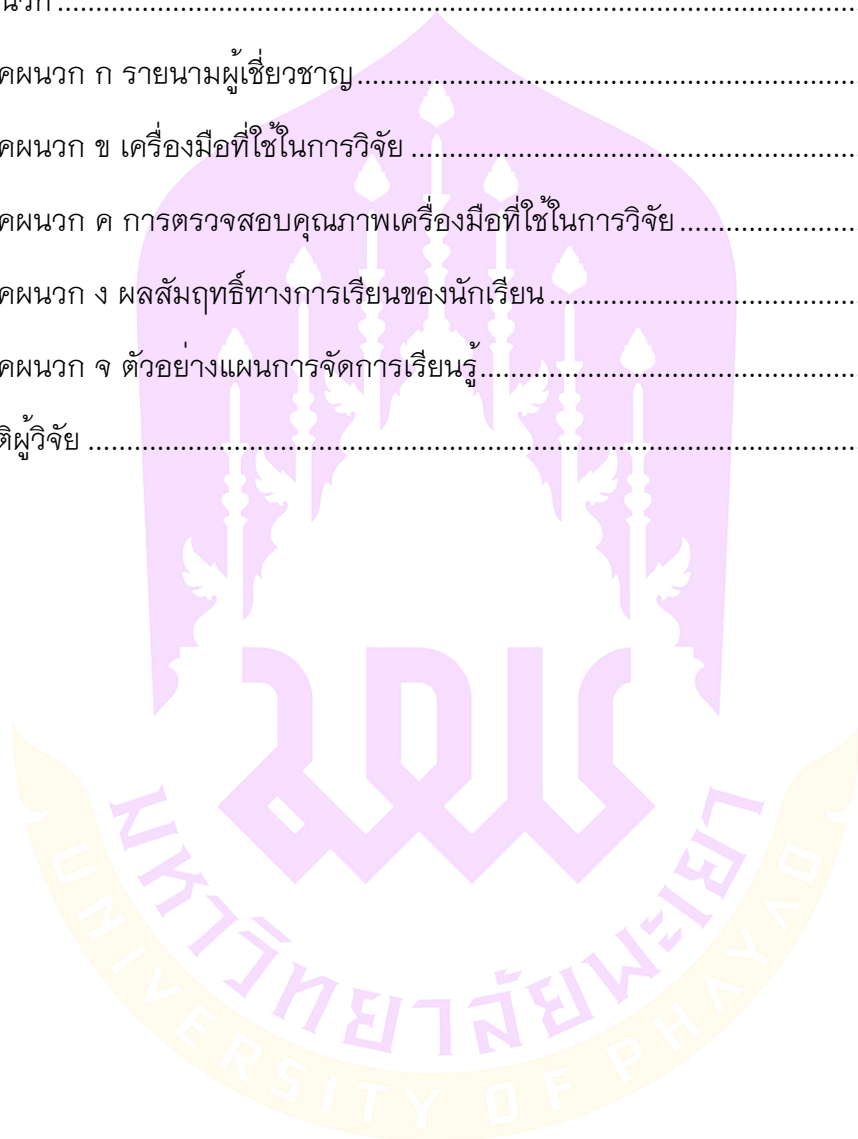
ธิษณา พ้าสาร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์การวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ..	13
สาระมาตรฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.....	15
การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	21
เพลงประกอบการสอน.....	29

แผนการจัดการเรียนรู้.....	34
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	48
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	53
ความพึงพอใจในการเรียน.....	64
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	70
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	76
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	76
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	76
แบบแผนการวิจัย	77
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	77
การเก็บรวบรวมข้อมูล	92
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5	96
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง.....	99
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงกับ เกณฑ์ร้อยละ 70	100
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง.....	102
บทที่ 5 บทสรุป.....	104
สรุปผลการวิจัย	105

อภิปรายผลการวิจัย	106
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม	112
ภาคผนวก	120
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	121
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	122
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	144
ภาคผนวก ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน	158
ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	161
ประวัติผู้วิจัย	169

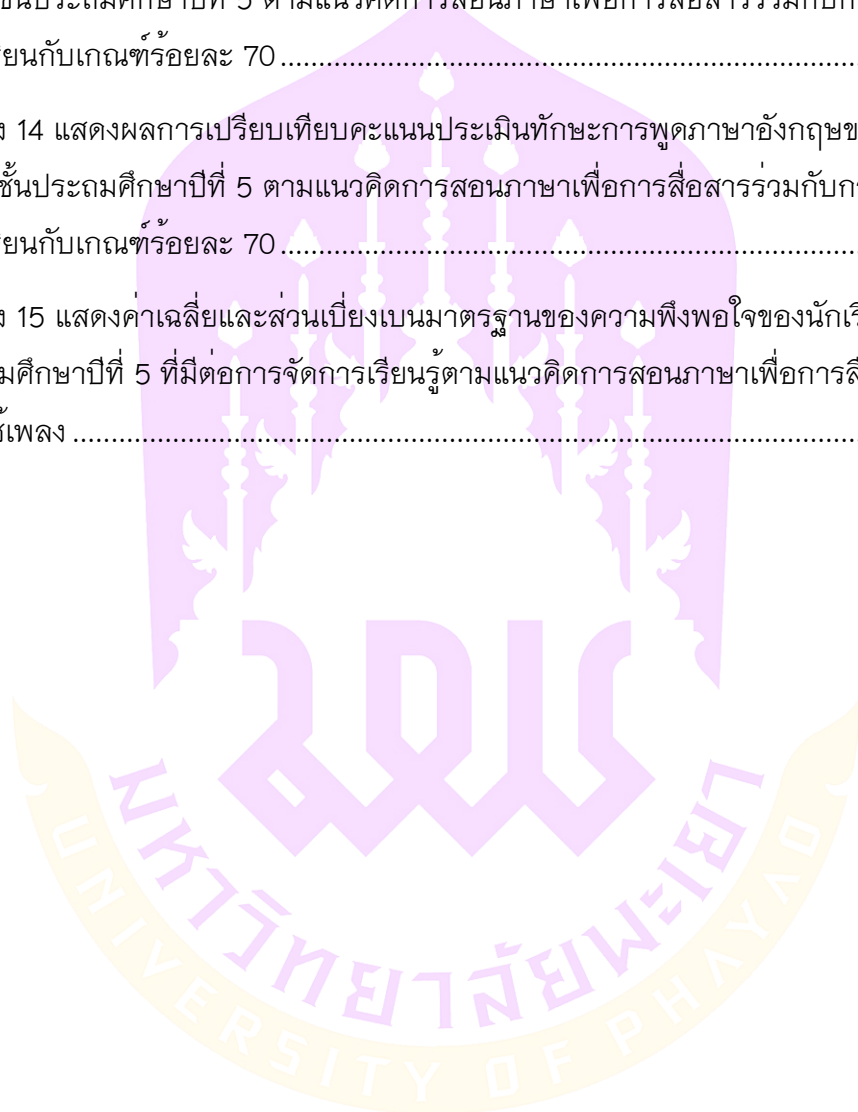

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงมาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	15
ตาราง 2 แสดงมาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ.....	17
ตาราง 3 แสดงมาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน	18
ตาราง 4 แสดงมาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ.....	18
ตาราง 5 แสดงมาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	19
ตาราง 6 แสดงมาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน	20
ตาราง 7 แสดงมาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม	20
ตาราง 8 แสดงมาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก	20
ตาราง 9 แสดงการวิเคราะห์ ตัวชี้วัด กิจกรรม และคำศัพท์	79
ตาราง 10 แสดงการวิเคราะห์การออกแบบการสร้างแบบทดสอบ (Test Blueprint).....	86
ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	96

ตาราง 12 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (n = 43)	99
ตาราง 13 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงหลังการเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70	100
ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงหลังการเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70	101
ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง	102

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย	8
ภาพ 2 แสดงแบบแผนการวิจัย	77

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญเป็นอย่างมากในศตวรรษที่ 21 ปัจจุบันมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารถึง 1 ใน 3 ของโลก หรือประมาณกว่า 2,000 ล้านคน (ชนกร สุวรรณพฤต, 2558) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นเป็นอย่างมาก การศึกษา การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การประกอบอาชีพ ตลอดจนการนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การเข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะเป็นพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และมั่นใจ การศึกษาเข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนามนุษย์ ดังนั้นจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาทางการศึกษาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 ทั้งนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวดที่ 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 24 ได้กำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยให้เนื้อหาสาระและกิจกรรมสอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และการใช้วิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่สำคัญของเกือบทุกประเทศบนโลก และในด้านการดำเนินชีวิตประจำวันของเราทุกคนไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ล้วนจะต้องเริ่มจากสังคมขนาดเล็กที่สุดนั่นคือครอบครัว โรงเรียน ไปจนถึงสังคมที่มีขนาดกว้างขึ้น นั่นคือสังคมการทำงาน ดังนั้น การที่เราจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อชาวต่างชาติได้ และการมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดี จึงมีบทบาทที่ค่อนข้างสำคัญต่อการเป็นสื่อกลางเพื่อให้มนุษย์ทุกคนเข้าใจความต้องการของกันและกัน

(กาญจนพร รุจิโณม, 2561) ในปัจจุบันประเทศไทยเป็น 1 ใน 10 ประเทศอาเซียน ซึ่งประเทศในอาเซียนได้มีข้อตกลงกันว่า เมื่อประเทศอาเซียนเข้าสู่ AEC ไม่ว่าจะคนของแต่ละประเทศจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาราชการและภาษาประจำชาติอยู่ในขณะนี้ เมื่อต้องสื่อสารกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมนั้น ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ทุกคนต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น (พระมหาสมัคร มหาวิโร, 2559) ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญในการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากรบุคคลของไทย เพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างเข้มแข็งและภาคภูมิใจ ดังปรากฏในกฎบัตรอาเซียนข้อที่ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ (กรมอาเซียน, 2555) กล่าวคือ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการที่ใช้ในการทำงานของประชาคมอาเซียน กลุ่มบุคคลทั้งภาครัฐ และธุรกิจเอกชนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกัน ในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการที่ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาถิ่นของแต่ละชาติและชุมชน พลเมืองอาเซียนจะต้องติดต่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ การเดินทางท่องเที่ยว การทำความรู้จักคุ้นเคยและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมถึงการเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อแสวงหาโอกาส การมีงานทำที่ดีกว่าให้กับชีวิต กล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญอันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการติดต่อสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน อัตลักษณ์ประชาคมอาเซียนที่เน้นสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี มีการแข่งขันด้านการแสวงหาความสุข ความสมดุล ความเกื้อกูล ความเอื้ออาทร และการแบ่งปัน สามารถเป็นต้นแบบให้ประเทศอื่นหรือภูมิภาคอื่นนำไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมได้ด้วย (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้มีการมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารมากยิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในปี ค.ศ. 2020 ทางองค์การการศึกษา EF Education First เผยผลการจัดอันดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษประจำปี 2020 ซึ่งได้จากการทดสอบเพื่อวัดความสามารถ

ในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลกว่ามีพัฒนาอย่างไรบ้าง ซึ่งวัดทักษะจากผู้ใหญ่ทั้งหมด 2.2 ล้านคน โดยแบ่งผลการทดสอบออกเป็น 5 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงมาก-ต่ำมาก จากประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักหรือภาษาราชการ สำหรับประเทศไทยอยู่อันดับที่ 89 จาก 100 ประเทศที่เข้าร่วมการทดสอบ และจัดอยู่ในกลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระดับต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคเอเชียที่มีประเทศเข้าร่วมการทดสอบ 24 ประเทศ ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 19 และเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในอาเซียนพบว่า อันดับของประเทศไทยอยู่ใน 2 อันดับรั้งท้ายรองจากเมียนมาร์ เท่านั้นจากประเทศอาเซียนที่เข้าร่วมการทดสอบจำนวน 8 ประเทศเนื่องจากประเทศลาว และประเทศบรูไนไม่ได้อยู่ในการจัดอันดับ ก่อนหน้านี้ในปี ค.ศ. 2019 ประเทศไทยในอยู่ในอันดับที่ 74 จาก 100 ประเทศ และในปี ค.ศ. 2018 ประเทศไทยในอยู่ในอันดับที่ 64 จาก 88 ประเทศ ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระดับต่ำมาก มาตลอด เช่นเดียวกับผลการทดสอบระดับชาติ (O-NET) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562 ในรายวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศอยู่ที่ 34.42 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่าคะแนนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำและยังไม่สามารถเรียนรู้และเข้าใจภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2563) นอกจากนี้ปัญหาที่ผู้วิจัยพบในชั้นเรียนพบว่าผู้เรียนไม่สามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้เต็มประโยค สื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการ ในสถานการณ์ทั้งในชั้นเรียนและชีวิตประจำวัน และแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริงนั่นคือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริงมีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการให้ผู้เรียนได้สื่อสารในชีวิตประจำวัน กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร (ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์, 2555) กล่าวว่า การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น คือการที่นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในชั้นเรียนมากกว่าการสอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย ทั้งนี้

ต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยไม่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ที่ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการเรียนการสอนที่ไม่ได้ให้ผู้เรียนเรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ทำ กิจกรรมการใช้ภาษาและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ได้จริง นอกจากนี้ เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภักทรนันท์ (2560) ได้กล่าวถึงประโยชน์ ที่ผู้เรียนได้รับจากกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ผู้เรียนมีอิสระ ในการสื่อความหมาย โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง และยังเป็นการสร้าง สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่ทำให้เกิดบรรยากาศผ่อนคลาย ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน สร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเอง และผู้เรียนกับผู้สอน นอกจากนี้หนึ่งใน ความสามารถที่เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาคือ ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์ หรือไวยากรณ์ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังเช่น ศุภวัณณ์ ชูมี (2557) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ไว้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสร้างความ สนใจ 2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา 3) ขั้นการฝึกทักษะ 4) ขั้นการนำไปใช้ และ 5) ขั้นสรุป

อีกทั้งผู้วิจัยได้เห็นประโยชน์ของเพลงคือ เพลงช่วยให้ผ่อนคลาย สนุกสนาน อีกทั้ง เพลงยังช่วยกระชับความสัมพันธ์อีกด้วย สำหรับคุณครูการใช้เพลงเพื่อช่วยในการจดจำ คำศัพท์สามารถทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น และยังช่วยเน้นการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารพบว่า การใช้เพลงเป็นสื่อจะช่วยผู้เรียน มีพัฒนาการทั้งทางด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านสังคม ดังเช่น ทิพย์วัลย์ พันธุ์เจริญ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า เพลงช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านสติปัญญา ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีการคิดอย่างสร้างสรรค์ และเกิดความสนุกสนานด้านอารมณ์ ได้เสริมสร้างสุนทรีย์ และบุคลิกภาพของผู้เรียน และด้านสังคมเป็นสื่อสากลที่ทำให้เกิดความเข้าใจกัน อีกทั้งการใช้ เพลงประกอบการจดจำคำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่น และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ สุชาติา โภชนสมบูรณ์ (2550) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะทาง ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า กิจกรรมที่สร้างขึ้นตามแผนปฏิบัติการ การเรียนรู้เพื่อการสื่อสารส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าทักษะการอ่าน และการเขียน เช่นเดียวกับ กัญญาภัธ รัตนเรืองศิลป์ (2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถ

ในการฟังพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า 1) ผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนเป็นระดับคุณภาพดี 2) ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนมากเป็นระดับคุณภาพดี 3) ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และผู้เรียนร้อยละ 40.63 มีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ร้อยละ 34.37 อยู่ในระดับดีมาก และร้อยละ 25 อยู่ในระดับปานกลาง หลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลง สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าเดิม

ด้วยเหตุผลและปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียนรู้ กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นกิจกรรมการพูดและการฟัง เพื่อเพิ่มทักษะการสื่อสารโดยใช้เพลงเข้าช่วย เพื่อช่วยแก้ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและดียิ่งขึ้น ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการวางแผนและพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุจุดประสงค์หลักสูตรและเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

คำถามการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหรือไม่
3. นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่

4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 70

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลง

สมมติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมในระดับมากขึ้นไป

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากการทดสอบหลังเรียนจากการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70

4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากขึ้นไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 5 ห้อง ได้แก่ ห้อง ป.5/1 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/2 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/3 จำนวน 43 คน ห้อง ป.5/4 จำนวน 43 คน และห้อง ป.5/5 จำนวน 42 คน รวมทั้งสิ้น 220 คน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 43 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาตามมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยกำหนดเนื้อหาจำนวน 5 บท ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ป.5/3 ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของ ประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ป.5/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ตัวชี้วัด ป.5/3 พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ

ตัวชี้วัด ป.5/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัด ป.5/5 พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ป.5/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัด ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

โดยกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Weathers จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Family จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Feelings and Emotions จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง My Hobbies จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Drinks จำนวน 2 ชั่วโมง

3. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองได้แก่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เนื้อหาที่ใช้สอนจำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง การทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) และการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) อย่างละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์

4. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2) ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตาม

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการ
ใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟัง
และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

นียมคัพทเจพา

1. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง จำนวน 5 แผน ประกอบด้วย

แผนที่ 1 เรื่อง Weathers

แผนที่ 2 เรื่อง My family

แผนที่ 3 เรื่อง Feelings and Emotions

แผนที่ 4 เรื่อง My hobbies

แผนที่ 5 เรื่อง Drinks

โดยมีองค์ประกอบของแผนที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลาง ภาษาต่างประเทศ 2) สารสำคัญ 3) จุดประสงค์/วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 4) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 5) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 6) ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน/ร่องรอยแสดงความรู้) 7) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 8) สื่อการเรียนรู้ และ 9) การวัดผล และประเมินผล

2. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) หมายถึง การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอน ได้แก่

2.1 ขั้นสร้างความสนใจ (Introduction) ครูผู้สอนทบทวนเนื้อหาหรือนำเนื้อหาเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจต่อสิ่งที่กำลังจะเรียนรู้

2.2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูผู้สอนนำเสนอคำศัพท์และบทสนทนาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน

2.3 ขั้นการฝึกทักษะ (Practice) ครูผู้สอนจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงประกอบบทเรียน

2.4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับจากครูผู้สอนไปฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล รายคู่ และรายกลุ่ม

2.5 ขั้นสรุป (Conclusion) ครูผู้สอนให้ผู้เรียนทบทวนความรู้ทั้งหมดที่เรียนไปในชั่วโมง

3. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง และการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยประเมินความสามารถในการสื่อสาร จากองค์ประกอบ ดังนี้

3.1 ทักษะการฟัง หมายถึง การรับสาร (Receiver) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจผู้พูด ได้อย่างถูกต้อง และจับใจความสำคัญ (Main Idea) คือ ผู้ฟังจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ โดยใช้แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษ Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับ โดยอ้างอิงจาก Cohen (1994)

3.2 ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยพิจารณาจาก 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ พูดอย่างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น และไม่ติดขัดในการพูด 2) ความมั่นใจ (Confident) คือ มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ 3) การออกเสียง (Pronunciation) คือ ออกเสียงภาษาอังกฤษ อย่างถูกต้องและชัดเจน และ 4) การสื่อสาร (Communication) คือ ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟัง เข้าใจได้อย่างถูกต้อง โดยใช้แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับโดยอ้างอิงจาก กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

4. เพลง หมายถึง เพลงที่ผู้วิจัยแต่งเอง จำนวน 5 เพลง มาผนวกกับคำศัพท์จาก บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละหน่วย ตามมาตรฐานตัวชี้วัดของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มาประกอบทำนองเพลงเพื่อนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน จำนวน 5 บทเพลง ดังต่อไปนี้

เพลงที่ 1: How's the weather like today?

เพลงที่ 2: How many people are there in your family?

เพลงที่ 3: How do you feel today?

เพลงที่ 4: What are your hobbies?

เพลงที่ 5: What would you like to drink?

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความรู้ด้านเนื้อหาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนรู้ตาม แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบ ทดสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 30 ข้อ

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึก หรือความประทับใจ ความชื่นชมของ ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ร่วมกับการใช้เพลง โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านกิจกรรมการเรียน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ซึ่งประเมินได้จากการใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 12 ข้อ

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น
2. ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้แนวทาง เทคนิค วิธีการจัดการเรียนการสอน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาของตนเองได้
3. โรงเรียนนำวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษไปปรับใช้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ การใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. สารระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
 - 1.1 วิสัยทัศน์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 คุณภาพของผู้เรียน
 - 1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 ความหมายของการสื่อสารและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 หลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เพลงประกอบการสอน
 - 3.1 ความหมายของเพลงประกอบการสอน
 - 3.2 วัตถุประสงค์ในการสอนเพลง
 - 3.3 การเลือกเพลง
 - 3.4 การใช้เพลงประกอบการสอนและลำดับขั้นในการสอนร้องเพลง
 - 3.5 ประโยชน์ของการใช้เพลงเป็นสื่อประกอบการสอน
4. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี
 - 4.4 ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.5 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
- 4.6 การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
5. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ความหมายของการฟัง
 - 5.2 ความสามารถในการฟัง
 - 5.3 การพัฒนาทักษะการฟัง
 - 5.4 การวัดและการประเมินผลการฟัง
6. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 6.1 ความหมายของการพูด
 - 6.2 ความสามารถในการพูด
 - 6.3 การพัฒนาทักษะการพูด
 - 6.4 ขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 6.5 การวัดและการประเมินผลการพูด
7. ความพึงพอใจในการเรียน
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 7.3 การวัดความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ได้จัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. วิสัยทัศน์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

วิสัยทัศน์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจในภาษาต่างประเทศสามารถ ถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมอย่างมีความคิดสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศเป็นเวลาต่อเนื่องกันจะทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถสื่อสาร เข้าใจ และถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมได้อย่างมีความคิดสร้างสรรค์

2. โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษา และพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับคือ

- ช่วงชั้น ป.1-3 ระดับการเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
- ช่วงชั้น ป.4-6 ระดับต้น (Beginner Level)
- ช่วงชั้น ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
- ช่วงชั้น ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียนแบ่งเป็น 4 ระดับเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับความสามารถจะมีการพัฒนาขึ้นขึ้นเรื่อย ๆ

3. คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมี เมื่อจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

3.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความนิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

3.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3.3 พูด/เปลี่ยนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพแผนผัง แผนภูมิและตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ และอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

3.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.5 บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

3.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

3.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050–1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

3.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

สรุปได้ว่า เมื่อผู้เรียนจบระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องมีคุณภาพตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดอย่างชัดเจน

สาระมาตรฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1. สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 1 แสดงมาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง	1. คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./Say it again./Read and draw./Put a/an...in/on/under a/an.../Don't go over there. Etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
และคำแนะนำในการเล่นเกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม	2. คำขอร้อง เช่น Please take a queue./Take a queue, please./Can/Could you help me, please? etc. 3. คำแนะนำ เช่น You should read everyday./Think before you speak./คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกม Start./My turn./Your turn./Roll the dice./Count the number./Finish./บอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally,...etc.
2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	ประโยค ข้อความ และบทกลอนการใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น 1. การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ 2. การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ 3. การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค 4. การออกเสียงเชื่อมโยง (Linking Sound) ในข้อความ 5. การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
3. ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความ สั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์ สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
4. บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา และนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้น ๆ	คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร 1. Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No...etc. 2. Wh-Question เช่น Who is/are...?He/She is.../They are...What...?/Where...? It is .../They are...What...doing? ...is/am/are...etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...?It is a/an...etc.

ตาราง 2 แสดงมาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูด/เขียนตอบโต้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลบทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้เคียง และสำนวนการตอบรับ	เช่น Hi/Hello/Good morning/Good afternoon/ Good evening/I am sorry./How are you?/I'm fine. Thank you. And you?/Hello. I am.../Hello,...I am... This is my sister. Her name is.../Hello,.../Nice to see you. Nice to see you too./Goodbye./Bye./See you soon/later./Good/Very good./Thanks./ Thank you./Thank you very much./You're welcome./It's O.K. etc. I need.../ Help me!/Can/ Could...?/ Yes,.../No,...etc.
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่าย ๆ	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบและรับปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../May...?
4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...?...is/are/can... Is/Are...going to...or...?...is/are going to... etc.
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ชอบไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are...

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	I/You/We/They like.../He/She likes...because... I/You/We/They love.../He/She loves...because... I/You/We/They don't like/love/feel...because... He/She doesn't like/love/feel...because... I/You/We/They feel...because...etc.

ตาราง 3 แสดงมาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สัตว์ สถานที่ และกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว จำนวน 1-500 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน
2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูลและความหมายของเรื่องต่าง ๆ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง
3. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

2. สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 4 แสดงมาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับ หรือปฏิเสธ
2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกมการร้องเพลง การเล่นเกม บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

ตาราง 5 แสดงมาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (Order) ตามโครง สร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย
2. บอกความเหมือน/เพิ่มแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย

3. สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตาราง 6 แสดงมาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/เขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

4. สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 7 แสดงมาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

ตาราง 8 แสดงมาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต้องเรียนรู้ครบตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการสื่อสารและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต มนุษย์ทุกคนต้องมีการสื่อสารร่วมกันในชีวิตประจำวัน เป็นการแสดงออกหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งในปัจจุบันการสื่อสารมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก เป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนมีความรู้และมีโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1.1 ความหมายของการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารว่า เป็นการพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดโดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี (2555) ให้ความหมายของการสื่อสารว่า เป็นการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารโดยผ่านสื่อ โดยถ่ายทอดเป็นคำพูดหรือสัญลักษณ์ไปสู่ผู้รับสาร และผู้รับสารตีความหมายให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร แล้วถ่ายทอดความคิดของตนเองกลับสู่ผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อหรือช่องทางต่าง ๆ เช่น คำพูด ท่าทาง รวมถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

Barelson and Steiner (1964) นิยามความหมายของการสื่อสารว่า เป็นพฤติกรรมหรือกระบวนการถ่ายทอด ข้อมูล ข่าวสาร ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ทักษะ โดยการใช้สัญลักษณ์ โดยเห็นว่ากระบวนการสื่อสารนั้นมีความหลากหลาย ไม่เพียงเฉพาะข้อมูลข่าวสารเท่านั้น แต่รวมไปถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความรู้ ความสามารถ ซึ่งผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมายไปยังผู้รับสาร

Verderber (2007) กล่าวว่า การสื่อสารแทรกอยู่ในแทบทุกสิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตการทำงานและการเป็นอยู่ของคน การสื่อสารเป็นเรื่องของทักษะ เกิดจากการฝึกฝนเป็นกิจกรรมสองทาง ซึ่งกิจกรรมของแต่ละฝ่ายทั้งฝ่ายส่งและฝ่ายรับต่างกัน อย่างค่อนข้างชัดเจน เมื่อฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ส่งอีกฝ่ายหนึ่งต้องเป็นผู้รับ

Brown (1994) และ Valette (1972) มีความคิดที่ตรงกันว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการรับและการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอย่างน้อย 2 คน โดยใช้ให้เห็นว่าการสื่อสารจะต้องประกอบด้วย บริบท ผู้รับและส่งสาร สาร เครื่องมือในการสื่อความหมาย เสียง และปฏิริยาตอบสนอง ส่วนแนวคิดของ Brown คือการสื่อสารจะเกี่ยวข้องทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การพูดจะมีความหมายและก่อให้เกิดการสื่อสารก็ต่อเมื่อผู้รับ

มีความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อการสื่อสารนั้น ๆ แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร

สรุปได้ว่า การสื่อสารหมายถึงกระบวนการรับส่ง ของผู้พูด ทั้งการแสดงท่าทาง น้ำเสียง การเคลื่อนไหว มีสัญลักษณ์และเครื่องหมายต่าง ๆ จากความคิด ความรู้สึก สื่อความหมายไปถึงผู้ฟัง การสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไปที่แสดงต่อกัน มีความหมายและความเข้าใจ และการสื่อสารไม่เพียงแต่สื่อสารข้อมูล แต่ยังรวมไปถึงสื่อสารด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดอีกด้วย

1.2 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมยศ แม่นแย้ม (2543) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลักโดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์ ซึ่งว่าด้วยเนื้อหา บริบท ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่ต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

จิตติวรรณ อินทรผล (2549) การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นการใช้ภาษามากกว่าหลักหรือกฎเกณฑ์ทางการใช้ภาษา และนอกจากนี้ยังไม่ละเลยความถูกต้องของภาษา ดังนั้นการสอนจึงเน้นกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริงโดยฝึกทักษะรวมคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน

Hymes (1979) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไหร่ควรจะพูด และควรจะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน ในลักษณะอย่างไร

Harmer (1986) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือวิธีสอนที่สอนให้ผู้เรียนรู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไรจึงจะเกิดประสิทธิภาพ นอกจากนี้ วิธีนี้ยังเน้นคุณค่าในการสื่อสารและเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง

Savignon (1999) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารความหมายได้ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาโดยผ่านกระบวนการในการแสดงความคิดเห็น การตีความ และการเจรจาสื่อความอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการสื่อสารไม่เพียงแต่ให้ผู้เรียนจดจำเท่านั้น แต่ยังต้องการให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว

และเหมาะสม โดยมีการฝึกทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะเข้าด้วยกันคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียน มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

Morrow (1981) ได้ให้แนวคิดว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ว่า นักเรียนเรียนภาษาไปเพื่ออะไร การเรียนภาษาเป็นการฝึกทักษะเช่นเดียวกับการเรียนว่ายน้ำหรือการเรียนดนตรี ดังนั้นการใช้ภาษาจึงต้องเรียนจนสามารถนำไปใช้ได้

2. เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการวิเคราะห์รายละเอียดในการสื่อสารจริงเรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อความที่สารนั้นต้องการจะสื่อ

3. เน้นกระบวนการในการเรียนเท่ากับรูปแบบของภาษา การสอนภาษาเพื่อให้นักเรียนมีการสื่อสารนอกจากจะให้ความสำคัญในการสอนภาษาแล้วยังจะต้องให้การจัดการเรียนรู้นั้นมีความสอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง เหตุผลและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการสื่อสารในชีวิตจริงมีหลายประการด้วยกัน เช่น

3.1 ความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน การสื่อความหมายปกติเกิดขึ้นเพราะผู้สื่อสารต้องการข้อมูลจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง การแลกเปลี่ยนข้อมูลการจะทำให้เกิดการสื่อสารขึ้น

3.2 ผู้สื่อสารมีโอกาสเลือกที่จะกล่าวอะไรและกล่าวอย่างไร การสื่อความหมายตามปกติผู้ส่งสารซึ่งอาจเป็นผู้พูดหรือผู้เขียนมีโอกาสเลือกพูดหรือเขียนในสิ่งที่ตนต้องการและเลือกใช้รูปแบบภาษาที่ตนต้องการ ในการส่งสารเพื่อที่จะสื่อความหมายให้ได้ผลตามที่ต้องการนั้น ผู้ส่งสารจะพิจารณาการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทของตนและบทบาทของผู้รับสารด้วย นอกจากนี้ผู้ส่งสารยังต้องพิจารณาใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์อีกด้วย

3.3 ผู้ส่งสารมีโอกาสทราบว่า การสื่อสารประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวสามารถดูได้จากผลย้อนกลับจากอีกฝ่ายหนึ่ง เช่นถ้าอีกฝ่ายแสดงท่าที่ไม่เข้าใจ ผู้ส่งสารอาจทราบได้ทันทีว่าการส่งสารของตนอาจยังไม่ดีพอ ต้องหากกลยุทธ์มาช่วยอธิบายเพิ่มเติมหรือใช้ท่าทางประกอบ เป็นต้น ถ้าได้ผลย้อนกลับว่าเรื่องเป็นที่เข้าใจดี จะทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. ให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ภาษา เนื่องจากนักเรียนเป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ภาษาให้มากที่สุด การให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ให้เลือกใช้ภาษาตามที่ต้องการและให้ประเมินตนเองเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนของตนเอง และต้องมีกิจกรรมและลักษณะการจัดกิจกรรมที่เอื้อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด

5. ไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ การสอนภาษาในอดีตเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญ ผู้สอนจะต้องแก้ไขผิดพลาดของนักเรียนทุก ๆ ครั้งการกระทำเช่นนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เพราะทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา ดังนั้นในการสอนภาษาผู้สอนจึงต้องพิจารณาแกสิ่งผิดพลาดที่สำคัญ ส่วนข้อผิดพลาดใด ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อความหมายก็ปล่อยให้ผ่านไปก่อน

Allwright (1983) กล่าวว่า ถ้าความสามารถในการสื่อสารเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาแล้ว นักเรียนควรมีโอกาสได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแบบต่าง ๆ ในช่วงการเรียนภาษาด้วย

Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่า การเรียนภาษาควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้มากที่สุด และครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์จริงมากที่สุด การเรียนควรมีการแก้ไขคำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อการสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

Taylor (1983) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน นั่นคือการเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษามากกว่าเรียนภาษาด้วยการศึกษารูปแบบของภาษา

สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึงการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญทำความเข้าใจเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา ตีความภาษาได้ถูกต้อง จดจำได้และนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้เหมาะสมกับบุคคล เวลาและโอกาส

3. หลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

หลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นหลักสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนมากขึ้น ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษาว่า กำลังทำอะไรเพื่ออะไร ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนภาษามีความหมายกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้

2. ต้องสอนภาษาในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันต้องใช้ทักษะหลาย ๆ ทักษะรวมกัน ดังนั้นผู้เรียนควรฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมเช่นเดียวกับชีวิตจริง

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท และสถานการณ์ด้วย

4. ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกทำกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) เกม (Game) การแก้ปัญหา (Problem Solving) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

5. ต้องให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) ดังนั้นครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เพราะอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ควรให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงด้วย

การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้จริง โดยเฉพาะการใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม การจัดการเรียนการสอนจึงมีหลักสำคัญดังนี้ (กรมวิชาการ, 2545)

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์ สังคม การใช้คำเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ รูปลักษณะที่มีแนวโน้มการจะเกิดยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร ตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ สถานการณ์ที่มีความหมาย ต่อให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ เช่น แยกสอนไวยากรณ์จากบทสนทนา หรือแยกการสอนแต่ละทักษะ (Separated Skills) ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มักต้องใช้หลายทักษะรวมกัน และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยา ท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันกับในชีวิตจริง ควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ ตั้งแต่เริ่มต้น

3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา ซึ่งมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ กิจกรรมในลักษณะนี้มีความหมายและใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริง นอกจากนี้ ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย นั่นคือ ผู้เรียนต้องเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (Function)

4. กิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ตรงที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstorming Activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ ๆ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การใช้เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในกลุ่มแต่ละสังคม (Sociolinguistics) ต้องฝึกให้ผู้เรียนเคยชินกับการใช้ภาษา โดยไม่กลัวผิดและสื่อสารได้คล่อง เพราะการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษา ให้มีความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก และเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่าการใช้รูปแบบ ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ การแก้ไขข้อผิดพลาดในขณะการฝึกฝน จะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

Morrow (1981) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ เพื่อให้ครูผู้สอนเลือกไปปรับใช้ ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องรู้ว่ากำลังทำอะไร นั่นคือการเรียนรู้ที่จะทำอะไรบางอย่าง ถ้าผู้เรียนตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนั้น เรียนไปเพื่ออะไร ผู้เรียนจะตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมที่ครูจัดให้เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำอะไรบางอย่างที่ต้องการเหล่านั้นได้

2. ส่วนรวมทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าส่วนย่อยหลายส่วนรวมกัน ความเข้าใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวมทั้งหมด ไม่ใช่เข้าใจในแต่ละส่วนที่จะนำมาใช้ในการสื่อสารเท่านั้น

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับรูปแบบของภาษา การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารนั้น ควรจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับการสื่อสารจริงให้มากที่สุด สรุปได้ว่าหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้จริง ผู้เรียนต้องตระหนักว่ากำลังทำอะไร เพื่อสิ่งใด เพื่อความก้าวหน้าทางการเรียนภาษา อีกทั้งการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริงและสามารถนำเสนอภาษาและนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลายขั้นตอน โดยในแต่ละขั้นตอนระบุสิ่งที่ผู้สอนต้องการที่จะสื่อให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนสูงสุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ละอียด จุฑานันท์ (2539) ได้ระบุว่าในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น โดยทั่วไปจะใช้ขั้นการสอนใหญ่ 3 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วย

2. ขั้นการฝึก (Practice) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นด้วยการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก เน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา เน้นความถูกต้องของภาษา และให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือขั้นการนำไปใช้ (Production) การฝึกขั้นตอนนี้สำคัญที่สุด โดยทั่วไปมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย

ตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ขึ้นและชี้แนะแนวทางให้เท่านั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนด

ศุภวัณย์ ชูมี (2557) ได้ระบุขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ (Introduction) ครูผู้สอนทบทวนเนื้อหาหรือนำเนื้อหาเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรม อาจเป็นการเปิดเพลงที่ครูผู้สอนจะทำการสอนผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจต่อสิ่งที่กำลังจะเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่าน และจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงประกอบบทเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการฝึกทักษะ (Practice) ครูผู้สอนจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเทคนิคการใช้เพลงประกอบด้วยตนเอง เช่น การแข่งขันการตอบคำถาม และการฝึกร้องเพลง

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับจากครูผู้สอนไปทดลองปฏิบัติ เช่น การทำชิ้นงาน การเขียนคำศัพท์ และการนำเสนองาน

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสรุป (Conclusion) ครูผู้สอนให้ผู้เรียนทบทวนความรู้ทั้งหมดที่เรียนไปในชั่วโมง โดยการตอบคำถาม

Scott (1994) โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการสอนตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่ตนกำลังจะเรียน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ผู้สอนจะเกริ่นเข้าเรื่องโดยการใช้รูปภาพหรือเล่าให้ผู้เรียนฟัง หลังจากนั้นจึงนำเสนอและอธิบายเนื้อหาทางภาษา อันเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนสำหรับการนำไปใช้ในการสื่อสาร โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางด้านภาษา

3. ขั้นการฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา อีกทั้งยังเน้นความถูกต้องและความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รวมถึงวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้น ๆ ด้วย

4. ขั้นการนำไปใช้ (Transfer) ผู้สอนจะอธิบายการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมสถานการณ์จำลอง และกิจกรรมช่องว่างของ

ข้อมูลอย่างละเอียดให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ในขณะที่ผู้สอนคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ

จากขั้นตอนข้างต้น สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีองค์ประกอบหลัก ๆ จำนวน 3 ขั้นตอนได้แก่ 1) ชั้นเสนอเนื้อหา 2) ชั้นการฝึกเนื้อหา 3) ชั้นการใช้ภาษา ขั้นตอนนี้จะเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้ในการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ใช้ทั้งหมด 5 ขั้นตอนได้แก่ 1) ชั้นเร้าความสนใจ 2) ชั้นการนำเสนอเนื้อหา 3) ชั้นการฝึกทักษะ 4) ชั้นการนำไปใช้ และ 5) ชั้นสรุป

เพลงประกอบการสอน

1. ความหมายของเพลงประกอบการสอน

การร้องเพลงช่วยให้ผู้ร้องเพลงรู้สึกผ่อนคลาย และสนุกสนาน ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการจัดการเรียนการสอน สามารถนำมาประกอบกับเนื้อหาการสอน โดยผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความหมายของเพลงประกอบการสอนไว้ ดังนี้

ดนู จีระเดชากุล (2541) กล่าวถึงเพลงประกอบการสอนว่า เพลง คือ ลำนำทำนอง ท่วงทำนองของดนตรี คำขับร้องต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ ในชีวิตประจำวันได้อีก เราเรียกกิจกรรมนี้ว่านันทนาการ

สิริพัทธ์ เจษฎาวิโรจน์ (2550) กล่าวว่า การใช้เพลงประกอบการสอน หมายถึง การนำเพลงมาให้เด็กเรียนร้อง หรือครูร้องให้นักเรียนฟัง เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหรือทำกิจกรรมของบทเรียน

สรุปได้ว่า เพลง หมายถึง สำเนียงขับร้อง หรือทำนองดนตรี และเทคนิคการใช้เพลงประกอบ การสอนที่ครูใช้สำเนียงขับร้องและทำนองดนตรีมาให้เด็กเรียนได้ร้อง หรือครูร้องให้นักเรียนฟังเพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมการเรียนการสอน

2. วัตถุประสงค์ในการสอนเพลง

การจัดการเรียนการสอนควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย การเลือกเพลงมาเป็นส่วนหนึ่งของการสอนจะต้องมีวัตถุประสงค์ เช่นเดียวกับผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนร้องเพลงไว้ ดังนี้

ปราโมทย์ ไวยกุล (2540) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายอย่างกว้าง ๆ ไว้ว่าเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของวิชา ทำให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวของบทเรียนได้รวดเร็วและง่าย นักเรียนเกิดความสนุกไม่เบื่อหน่าย ทั้งยังช่วยให้บทเรียนนั้นมีกิจกรรมอีกด้วย ในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม

ในกิจกรรมการเรียนรู้ที่นั้สำคัญและจำเป็นมาก การร้องการรำก็มืบทบาทที่จะส่งผลต่อผู้เรียน แต่การสอนร้องรำก็ควรให้สัมพันธ์กับวิชาการด้วยอื่น ๆ ด้วย

ชัยพร รูปน้อย (2540) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนโดยใช้เพลง ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้เรื่องเพลงและบทเพลงต่าง ๆ
2. เพื่อฝึกให้สามารถร้องเพลงต่าง ๆ ได้ดี
3. เพื่อส่งเสริมให้มีความกล้าในการแสดงออก
4. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานรื่นเริง เพลิดเพลินใจ
5. เพื่อไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนและวิชาที่เรียน ช่วยให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น

6. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ ปลูกฝังความรักชาติบ้านเมือง

เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2542) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนเพลง ดังนี้

1. เพื่อสอนคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ตลอดจนหน้าที่ทางภาษาต่าง ๆ

2. เพื่อทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมา

3. เพื่อจัดกิจกรรมเสริมบทเรียนให้น่าสนใจ

4. เพื่อสอนขนบธรรมเนียม ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและบทเพลงนั้น ๆ

5. เพื่อส่งเสริมการแสดงออกทางด้านภาษา และกิจกรรมทั้งรายบุคคลและกลุ่มย่อย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ทั่วไปในการใช้เพลงประกอบการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย

2. เพื่อให้เด็กได้รับความรู้อย่างสนุกสนาน เพราะเป็นการเรียนปนเล่น

3. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางสังคม ให้เด็กมีโอกาสปรับตัวเข้ากับผู้อื่น

และร่วมงานกันได้ดี เกิดความสามัคคี

4. ให้เด็กเกิดความศรัทธาเริ่มในการแสดงท่าทางประกอบ

สรุปได้ว่า บทเพลงมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน เพราะเพลงช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียน อีกทั้งการสอนด้วยบทเพลงทำให้ครูมีกิจกรรมเพื่อสอนคำศัพท์ หรือความรู้เพิ่มเติมโดยการร้องเพลง

3. การเลือกเพลงประกอบการสอน

การที่จะนำบทเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะถึงวิธีการเลือกเพลงประกอบการสอน ตลอดจนวิธีการใช้เพลงประกอบการสอนไว้ ดังนี้

ศิริพร หงส์พันธุ์ (2540) กล่าวถึงการเลือกเพลงประกอบการสอนนั้น ครูจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาของบทเพลงที่เหมาะสมกับวัยและความต้องการของนักเรียน เช่น

1. บทเพลงเกี่ยวกับบ้านและโรงเรียน
2. บทเพลงเกี่ยวกับคน โดยเฉพาะเพลงที่เด็ก ๆ สามารถเติมชื่อของตนเองหรือชื่อของเพื่อน ๆ ลงไปได้
3. บทเพลงที่เด็กมีโอกาสปรบมือ ทำจังหวะ และแสดงท่าทางต่าง ๆ
4. บทเพลงเกี่ยวกับเทศกาล ฤดูกาล และวันพักผ่อนต่าง ๆ

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ (2540) ยังได้กล่าวถึงการเลือกเพลงมาประกอบบทเรียนว่าเนื้อหาของเพลงจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือเพื่อเป็นการฝึกทักษะก็จะต้องร้องเพลงที่เหมาะสมในการฝึกทักษะนั้น ๆ

Irene (1995) กล่าวถึงหลักการที่จะเลือกเพลงมาใช้กับการเรียนการสอนว่า จะต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เป็นสำคัญและต้องเลือกเพลงอย่างระมัดระวังให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและเพลงจะต้องเป็นที่รู้จักกันดี ผู้เรียนรู้จักทำนองและสามารถร้องได้

สรุปได้ว่าการเลือกเพลงมาใช้กับบทเรียนนั้นครูผู้สอนต้องเลือกให้เหมาะสมทั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ วัยและความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาสาระในบทเรียน เพื่อให้การใช้เพลงมีคุณค่าและประสพผลสำเร็จมากขึ้น

4. การใช้เพลงประกอบการสอนและลำดับชั้นในการสอนร้องเพลง

การนำเพลงมาใช้จำเป็นต้องมีขั้นตอน เพราะเพลงสามารถนำมาใช้ประกอบได้แทบทุกขั้นตอนตั้งแต่ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน และขั้นสรุป ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้เสนอขั้นตอนการใช้เพลงไว้ ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2540) ได้สรุปขั้นตอนการใช้เพลงประกอบการสอนไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการใช้เพลง
 - 1.1 เลือกเพลงจากที่มีผู้แต่งไว้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และเนื้อหา ตลอดจนความสนใจของนักเรียนด้วย
 - 1.2 ถ้าเป็นเพลงที่แต่งขึ้นเองจะต้องให้มีจังหวะและทำนองที่น่าสนใจ โดยอาจจะใช้ทำนองที่มีอยู่แล้วเป็นหลักในการแต่ง
 - 1.3 ครูทดลองร้องก่อน พร้อมทั้งเตรียมอุปกรณ์ประกอบไปให้พร้อม เช่น เครื่องดนตรีเครื่องบันทึกเสียง หรือนักเรียนที่จะเล่นดนตรีและแสดงท่าทางประกอบ
2. ขั้นใช้เพลงประกอบการสอน

- 2.1 ใช้เพลงนำเข้าสู่บทเรียนดำเนินการสอน สรุปบทเรียน ทบทวนบทเรียน
- 2.2 ครูร้องเพลงนั้นให้ฟังหนึ่งถึงสองรอบ หรือใช้เครื่องบันทึกเสียงช่วย
- 2.3 ให้ผู้เรียนฝึกร้องตามครูทีละวรรค ทีละบท
- 2.4 ให้ผู้เรียนขับร้องเองอาจเป็นรายกลุ่มหรือบุคคล
- 2.5 ถ้ามีท่าทางประกอบการร้องเพลง ครูควรให้อิสระเด็กได้รวมกิจกรรม แต่ต้องไม่รบกวนห้องอื่น

2.6 จัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้ โดยใช้เพลงเป็นสื่อ เช่น อภิปราย เล่าเรื่อง ตอบคำถาม แข่งขันกันตอบปัญหาเกี่ยวกับเนื้อเพลง เป็นต้น

3. ชั้นประเมิน

- 3.1 การสังเกตจากความสนใจในการร้อง การแสดงออกในการฟัง เป็นต้น
 - 3.2 การทดสอบ การซักถามว่าใช้เพลงทดสอบความเข้าใจของนักเรียนเลยก็ได้
- วรารัตน์ วราธิพร (2543) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนเพลงประกอบการเรียนการสอนมี ดังนี้

1. ทบทวนหรือแนะนำโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเพลง หรืออธิบายเนื้อหาของเพลง หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ (Visual Aids) หรือแสดงท่าทาง (Action) และคำที่พ้องรูปหรือพ้องเสียง ตลอดจนคำที่สัมผัสกัน

2. เปิดเพลง 1 รอบครั้งแรก เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคย

3. ก่อนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเห็นเนื้อเพลงทั้งหมด ควรนำเนื้อเพลงทีละบรรทัด ร้องแต่ละบรรทัด และให้นักเรียนร้องตาม ควรบันทึกเพลงทั้งช่วงแต่ละบรรทัด

4. แจกเนื้อเพลงให้กับเด็กนักเรียน เปิดเพลงอีกครั้งตั้งแต่ต้น ในช่วงแรกให้นักเรียนอ่านเนื้อเพลงตาม เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับจังหวะ ทำนอง จากนั้นเปิดเพลงหลาย ๆ ครั้ง และชักชวนให้เด็กร้องเพลงด้วย

5. หลังจากที่เด็กนักเรียนสามารถจับทำนองเนื้อร้องได้แล้ว นักเรียนก็สามารถร้องไปกับดนตรีที่ไม่มีเนื้อร้องหรือคาราโอเกะได้ ในช่วงแรกนักเรียนควรร้องเป็นกลุ่มเมื่อมีความมั่นใจมากขึ้นจากให้ร้องเป็นคู่หรือร้องเดี่ยว การใช้ดนตรีไม่มีเนื้อร้อง หรือคาราโอเกะนั้นสามารถนำมาใช้ได้อย่างหลากหลาย เช่น ให้นักเรียนแต่งเนื้อร้องเพิ่มเติมหรือต่างไปจากเดิม

6. นำเนื้อร้องมาสร้างกิจกรรม เปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพลง ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2544) กล่าวถึงขั้นตอนการใช้เพลงประกอบการสอน ดังนี้

1. ร้องหรือเปิดให้ฟังทั้งเพลง โดยแนะนำให้ผู้เรียนฟังบางสิ่งบางอย่างที่ช่วยให้นักเรียนจดจำเพลงนั้นได้ โดยปกติมักจะเป็นการให้ฟังเนื้อหาที่สำคัญของบทเพลงหรือสื่ออารมณ์จากบทเพลง

2. อภิปรายเนื้อเพลงและให้ผู้เรียนฟังเพลงซ้ำอีก เพื่อให้ได้เนื้อร้องหรือคำบางคำที่ยากแก่การจดจำ

3. ร้องหรือเปิดเพลงให้ผู้เรียนฟังอีก เพื่อให้ผู้เรียนจับจังหวะและเนื้อหาของคำร้องได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

4. ลองให้ผู้เรียนร้องเพลงทั้งเพลงและให้ร้องเองตามลำพัง

5. ฝึกร้องเพลงโดยนำกิจกรรมอื่น ๆ เข้ามาช่วย เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ การปรบมือ การเต้น และการทำท่าทางประกอบ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนต้องทำเป็นลำดับขั้นตอน การเปิดเพลงซ้ำ จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาและทำนองของเพลงได้ดีขึ้น และจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและสนุกกับกิจกรรมที่ทำ โดยการร้องเพลงอาจนำกิจกรรมอื่น ๆ มารวมด้วย เพื่อเพิ่มความสนุกสนาน

5. ประโยชน์ของการใช้เพลงเป็นสื่อประกอบการสอน

ประโยชน์ของการใช้เพลงเป็นสื่อประกอบการสอน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเพลิดเพลินและสนุกสนานกับการเรียน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้เพลงเป็นสื่อประกอบการสอนไว้ ดังนี้

ดวงเดือน แสงชัย (2533) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนการสอนโดยใช้เพลงว่า 1) เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและทำให้เกิดความสนใจในบทเรียนมากขึ้น 2) เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีและเป็นกันเองในห้องเรียนทั้งระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับครูผู้สอน 3) เพื่อช่วยให้นักเรียนและครูผู้สอนมีจิตใจอ่อนโยน มีสุนทรียภาพมากขึ้น และ 4) เป็นการฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัยเช่น ต้องร้องเพลงให้พร้อมเพรียงกันกับเพลงในกลุ่มของตนเอง และจะต้องปฏิบัติตามผู้นำเพลง (Conductor) อย่างเคร่งครัด

ประนอม สุรัสวดี (2539) กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงว่าช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศ ได้แสดงท่าทางประกอบ การใช้เพลงในชั้นเรียนช่วยส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

สิริพัทธ์ เจษฎาวโรจน์ (2550) กล่าวว่า การใช้เพลงประกอบการสอนจะช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนในการเรียน ช่วย

จดจำเนื้อหาและประทับใจความรู้สึกไว้นาน และช่วยทำให้บทเรียนยากดูง่ายขึ้น การใช้เพลงประกอบการสอนในระดับประถมศึกษาที่มีประโยชน์มาก เพราะเด็กในวัยนี้ชอบเล่น ชอบแสดง ชอบร้องเพลง และนอกจากนี้การใช้เพลงประกอบการสอนยังเป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของเด็ก ช่วยเสริมสร้างให้เด็กมีระเบียบวินัย มีประสบการณ์กว้างขวางและช่วยสร้างสัมพันธภาพอย่างเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน

Delbende (1992) กล่าวถึงประโยชน์ของการนำเพลงมาใช้ในการสอนว่าการร้องเพลงเป็นกระบวนการผ่อนคลายอารมณ์ ทำให้เกิดพัฒนาการทางภาษา เพราะการสอนภาษาด้วยเพลงเป็นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบถ้วนสมบูรณ์

สรุปได้ว่า เพลงมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ทำให้บรรยากาศในการเรียนสนุกสนาน ช่วยให้บทเรียนดูน่าสนใจ และดูง่ายขึ้น อีกทั้งเพลงยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการในทุกด้านของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษายิ่งขึ้น

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้สอนได้รู้และเตรียมตัวการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือ ที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุรชัย ศิริมหาสาคร (2545) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ เอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อแจกแจงรายละเอียดของหลักสูตร ทำให้ครูผู้สอนสามารถนำไปจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมง และยังได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Teaching Plan” หรือ “Lesson Plan” หมายถึง การวางแผนการจัดการเรียนรู้หรือการเตรียมการสอนล่วงหน้าก่อนที่จะทำการสอน แล้วจุดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ใครก็ตามที่จะทำการสอนในวิชานั้น ๆ สามารถใช้เป็นแนวทางในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ (2545) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้ หรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) แผนการจัดการเรียนรู้ หรือแผนการเรียนรู้เป็นคำใหม่ ที่นำมาใช้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เหตุที่ใช้คำ “แผนการจัดการเรียนรู้” แทนคำ “แผนการสอน” เพราะต้องการให้ผู้สอนมุ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการศึกษาที่บอกไว้ในมาตรา 22 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2544 ที่กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด”

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือแผน การเตรียมการสอน หรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและจัดทำไว้ เป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากวัตถุประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนเกิด การเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา/เจตคติ/ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งเรียนรู้ใด และจะประเมินผลอย่างไร

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการหรือโครงสร้างที่จัดทำไว้เป็นลาย ลักษณ์อักษร เพื่อการปฏิบัติการสอนในวิชาหนึ่ง จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและเป็นเครื่องมือ ที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

ความสำคัญของแผนแต่ละแผนจะทำให้ผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจตรงกัน การสอน เป็นไปตามแผนการสอนที่กำหนด ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการ เรียนรู้ไว้ ดังนี้

ประภาพร สุขพูล (2544) ได้สรุปความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้ครูใฝ่ศึกษาหาความรู้ทั้งหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนได้เหมาะสม
2. ครูได้เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า

3. อำนวยความสะดวกแก่ครูที่ไม่มีประสบการณ์ด้านการสอน
4. ให้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทน เมื่อติดธุระหรือลา
5. ทำให้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
6. เพื่อเป็นแนวทางในการแนะนำหรือนิเทศการเรียนการสอน

แพรวพรรณ สมทรัพย์ (2545) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ของครูจะช่วยให้ผู้สอนได้มีโอกาส ศึกษาหลักสูตร

แนวการสอน

2. วิธีการวัดผลประเมินผล ศึกษาเอกสาร ตำรา ได้อย่างละเอียดทุกแง่มุม

3. แผนการจัดการเรียนรู้จะทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรของท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่น

4. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพของผู้สอน ในการนำไปใช้ในกิจกรรม

5. การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพของผู้เรียน ระยะเวลาและสภาพการเรียนการสอนที่แท้จริงในแต่ละภาคเรียน ช่วยให้ผู้สอนปฏิบัติการสอนได้ครบถ้วนทันเวลา และช่วยให้มีความมั่นใจในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น

6. แผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนใช้เป็นข้อมูล หรือหลักฐานอ้างอิงได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงแก่ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง ว่าผู้สอนทำการสอนอย่างไร ใช้สื่ออุปกรณ์และทรัพยากรอะไร อย่างไร

7. แผนการจัดการเรียนรู้จะใช้เป็นคู่มือครูที่ใช้สอนแทนได้

8. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเอกสารใช้สำหรับการพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้เป็นอย่างดี

9. แผนการจัดการเรียนรู้ จะเป็นเอกสารที่แสดงถึงการพัฒนาวิชาชีพ และมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนเป็นงานที่ต้องได้รับการฝึกฝน โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับประกอบวิชาชีพด้วย

เอกรินทร์ สิมหาคาล (2551) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าการวางแผนจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่าในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรสอนรายวิชานั้นอย่างไร ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจ สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้

และสามารถทำการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตามเป้าหมาย

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ทำให้วางแผนวิธีสอนได้ดี วิธีเรียนที่ดีที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ผู้สอนมีคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำได้ล่วงหน้าด้วยตนเองและทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ผู้สอนทราบว่า การสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดผลและประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ผู้สอนใฝ่ศึกษาหาความรู้ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้ จะจัดหาและใช้สื่อแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนจนการวัดผลประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษา
7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอนสำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนมีความสำคัญช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำได้ล่วงหน้าด้วยตนเอง จัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่า การสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใดหรือทราบว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดผลและประเมินผลอย่างไร เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนด

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะทำให้ผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างราบรื่น ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) กล่าวว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี มีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตร และแนวการสอนของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ
2. นำไปใช้สอนจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เขียนอย่างถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด

4. มีความกระจ่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายและเข้าใจได้ตรงกัน
5. มีรายละเอียดมากพอที่ทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้
6. ทุกหัวข้อในแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

บุรุษย์ ศิริมหาสาคร (2545) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องมี ส่วนประกอบอย่างน้อย 3 ส่วน คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน (Objective) การเรียนการสอนที่จะทำให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ (Learning) และการวัด และประเมินผลเพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้หรือไม่ (Evaluation) ในส่วนของสื่อการสอนจะต้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายและเรื่องที่จะสอน เหมาะสมกับความรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน เนื้อหาและวิธีใช้ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน น่าสนใจและทันสมัย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ และสามารถนำมาใช้ ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้สะดวก

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) กล่าวว่าไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะช่วยให้การเรียน การสอน ประสบผลสำเร็จได้ดี ผู้สอนจึงควรทราบถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดี ดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตร และแนวการสอนของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ
2. นำไปใช้สอนได้จริงและมีประสิทธิภาพ
3. เขียนอย่างถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
4. มีความกระจ่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายและเข้าใจได้ตรงกัน
5. มีรายละเอียดมากพอที่ทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้
6. ทุกหัวข้อในแผนการสอนมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

สำลี รักสุทธี (2553) กล่าวว่าไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนที่ดี จะต้อง ประกอบด้วยองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วน มีกิจกรรม สื่อ การวัด และประเมินผลที่ สอดคล้องกันตลอด ที่สำคัญต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากที่สุด ทุกขั้นตอน ทุกกระบวนการ ต้องลงสู่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถอย่างเต็ม คักยภาพ ซึ่งสรุปเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียง ผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่ผู้เรียนดำเนินการไปตาม ความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบคำตอบ หรือทำ สำเร็จด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทของผู้บอกคำตอบ มาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วย คำถาม หรือปัญหาให้ผู้เรียนคิดหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง

3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการมุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้จริง

4. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่น หลีกเลี่ยงการใช้ วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูป ราคาสูง

สรุปได้ว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะที่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน มีความกระจ่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย ที่สำคัญคือกิจกรรมและเนื้อหาต้องมีความสัมพันธ์กัน มีสื่อการสอนที่หลากหลายรูปแบบ มีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงความรู้ ประสบการณ์ของผู้เรียนกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ แผนต้องมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนได้ กำหนดเวลาที่ใช้ในการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ กิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ความกล้าแสดงออก และสามารถนำผลที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตจริงในสังคมปัจจุบันได้

4. ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญอย่างมาก ซึ่งมีขั้นตอนกระบวนการคิดที่ถี่ถ้วน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ลำลี รัทสุทธิ และคณะ (2544) กล่าวว่า การทำแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ต้องศึกษาหลักสูตรอย่างกว้างขวางและอย่างลึกในวิชา และรายวิชาที่สอน เช่น ศึกษาโครงสร้างของวิชา จุดประสงค์ของวิชา สื่อการเรียนการสอนที่กำหนดในรายวิชา คำอธิบายรายวิชาและธรรมชาติของวิชา เป็นต้น

2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลาและกิจกรรม วิเคราะห์ได้จากคำอธิบายรายวิชา โดยให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ของวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร

3. หากลวิธีสอน กลวิธีสอน จะต้องสอดคล้องกับหลักสูตร โดยใช้ทักษะกระบวนการและทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ ตลอดทั้งประสมประสานระหว่างประสบการณ์ และจินตนาการของผู้สอนเอง คงจะไม่มีวิธีสอนใดวิเศษสุดในโลก แต่วิธีการสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้มากที่สุดจะต้องยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ ให้ค้นพบคำตอบด้วยตนเอง ให้อำนาจการวางแผนและฝึกทักษะเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้เป็นผู้คิดเป็น ทำเป็นและเห็นช่องทางในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4. จัดทำสื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนจะต้องสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะเป็นสื่อที่ใช้อยู่แล้วหรือสื่อที่คิดขึ้นใหม่ก็ได้ แต่ต้องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาด้วย

5. จัดทำเครื่องมือวัดผลและประเมินผล เครื่องมือวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับหลักสูตร โดยเครื่องมือนั้นจะต้องวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย ตลอดทั้งครอบคลุมถึงกระบวนการวางแผนของนักเรียนทั้งจากสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลองด้วย

6. กำหนดโครงสร้างสำหรับ 1 รายวิชา การกำหนดโครงสร้างสำหรับหนึ่งรายวิชาสามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ โครงสร้างอย่างสังเขปและโครงสร้างอย่างละเอียด เป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาเวลา กระบวนการสื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลให้เห็นภาพรวมตลอดใน 1 รายวิชา ส่วนโครงสร้างอย่างสังเขปเป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและเวลา เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดใน 1 รายวิชา

7. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ขยายจากโครงสร้าง เป็นการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในแต่ละคาบ/ชั่วโมงอย่างละเอียดและปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้โดยมีส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้การดำเนินการสอนบรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งมีมากมายหลากหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้จะต้องมีในแผนการจัดการเรียนรู้ คือ สารระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผล

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) กล่าวว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้

2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผล ที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรเขียนเป็น ขั้นตอน โดยนำมาตรฐานกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่จะสอน

- 1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา
- 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 1.3 คำอธิบายรายวิชา
- 1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา
- 1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้
- 1.6 แผนการจัดการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการสอนของกรมวิชาการ

- 2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงชั้น
- 2.2 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือไม่

2.3 นำกิจกรรมในแนวการสอนมาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในการเขียนแผนกิจกรรมการเรียนรู้

3. ขั้นตอนเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เขียนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ จริง กำหนดสื่อการสอนและการวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้จะเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลาและกิจกรรม หาเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา จัดทำสื่อการเรียนการสอน จัดทำวิธีการวัดและประเมินผล จากนั้นจึงเข้าสู่ กระบวนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

5. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ควรตระหนักถึงเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำเป็นต้องเขียนตามลำดับองค์ประกอบ และหากขาด

องค์ประกอบใดก็ตามอาจทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) ได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. วิชา หน่วยที่สอน และสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนการสอน
5. สื่อการเรียนการสอน

6. วัดผลประเมินผล

กรมวิชาการ (2545) ได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์ปลายทาง
3. จุดประสงค์นำทาง
4. ชนิดของสมรรถภาพ
5. ประสบการณ์เดิม
6. สาระการเรียนรู้
7. ลำดับขั้นตอนการเรียนการสอน เช่น สร้างความสนใจ แจกแจงจุดประสงค์
สำรวจความรู้เดิม เสนอความรู้ใหม่ ให้แนวทางการเรียนรู้ ให้นักเรียนปฏิบัติ ให้ข้อมูลย้อนกลับ
ประเมินผลระหว่างปฏิบัติ และส่งเสริมความเมตตา
8. สื่อการเรียนการสอน เช่น รูปภาพ แผนภูมิ ใบความรู้ ใบงาน ชุดแบบฝึก เป็นต้น
9. การวัดประเมินผล เช่น ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน คำถามท้ายบท เป็นต้น
10. กิจกรรมสืบเนื่อง และกิจกรรมเสนอแนะ รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้

กาญจนา วัฒมาญ (2547) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สำคัญ ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ กระบวนการวัดและประเมินผล กิจกรรมเสนอแนะ และบันทึกหลังสอน

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2552) ได้จัดทำองค์ประกอบของแผนไว้ทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ดังนี้

1. สาระสำคัญ เป็นการเขียนในลักษณะเป็นความคิดรวบยอด (Concept)

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือ ปฏิบัติทุกพฤติกรรมในแต่ละแผนการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ แล้วบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด และมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วย

3. สารการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้อง กับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่ หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครบถ้วนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบทุก แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละราย ชั่วโมงอย่างชัดเจน

5. สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบ การเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ เอกสารเพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสม และบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่อง การวัด และประเมินผล คือ หลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัด และประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการ จัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จากการศึกษาควรประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และบันทึกหลังสอน โดยงานวิจัยนี้กำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ 9 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลาง วิชาต่างประเทศ 2) สาระสำคัญ 3) จุดประสงค์/วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 4) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 5) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 6) ชิ้นงานหรือภาระงาน 7) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 8) สื่อการเรียนรู้ และ 9) การวัดผลและประเมินผล

6. การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จะต้องมีการตรวจสอบแผนก่อนนำไปใช้สอนจริง ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) ได้กล่าวถึงการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ 3 ระยะดังนี้

1. การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้ เป็นการตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้สอนจริงว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้หรือไม่ แต่ละหัวข้อในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้อง คลอบคลุม ถูกต้องตามหลักวิชาการ และที่สำคัญแผนการเรียนรู้นั้นเน้นผู้เรียนที่เป็นศูนย์กลางหรือผู้เรียนเป็นสำคัญหรือไม่ มีสิ่งใดที่ยังบกพร่องควรปรับปรุงแก้ไข

2. การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้อะหว่างนำไปใช้ เป็นการตรวจสอบการปฏิบัติไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยสังเกตและบันทึกปัญหาหรือข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามที่วางแผน หรือไม่ประสบความสำเร็จและประเด็นที่ควรแก้ไขปรับปรุงต่อไป

3. การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการใช้ เป็นการประเมินภาพรวมเมื่อสอนจบแต่ละหน่วยหรือบท และเมื่อสอนจบทั้งรายวิชา เพื่อให้ได้ข้อสรุปว่า เมื่อจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดไว้แล้วนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างไร

ทองสุข รวยสูงเนิน (2543) ได้กล่าวว่าการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมถูกต้องก่อนนำไปใช้สอนจริง ได้แก่การตรวจสอบความ สัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ ภายในโครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้อ การตรวจสอบความสอดคล้องกับหลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความสอดคล้องสัมพันธ์กับสภาพสังคมชุมชนหรือท้องถิ่นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน ความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนที่จะเรียนได้

2. เพื่อตรวจสอบความสำเร็จของการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ในระยะของการนำไปใช้จริง ซึ่งควรประเมินให้ครอบคลุมทั้งระบบของการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ หรือปัจจัยที่จำเป็นในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ กระบวนการดำเนินกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ และการเรียนรู้ของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่กำหนดการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 ประการที่กล่าวนี้ จะช่วยให้ครูมีข้อมูลที่จะนำมาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในคราวต่อไปได้ ช่วยพัฒนาจัดการเรียนการสอนของครูให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ครูจึงควรที่จะประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตนเองสร้างขึ้นอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอทุกแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการสอนในครั้งต่อไป ๆ ไปวิธีการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ สามารถดำเนินการ ดังนี้

2.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบโครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งอาจวิเคราะห์ด้วยตนเองหรือผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้บริหารหรือแลกเปลี่ยนกับครูคนอื่น ๆ ตรวจสอบ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ดังนี้

2.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง สาระสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกันทั้ง 4 ส่วนหรือไม่ ซึ่งมีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) สาระสำคัญครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้และขอบข่ายของเนื้อหา
- 2) กิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามเนื้อหาและสาระสำคัญ
- 3) กิจกรรมการเรียนการสอนเพียงพอครอบคลุมที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล มีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) จุดประสงค์ที่กำหนดไว้มีการวัดและประเมินครบถ้วนหรือไม่
- 2) วิธีวัดและประเมินสามารถรวบรวมข้อมูลจากการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด

2.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อการเรียนการสอนมีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) สื่อที่กำหนดไว้ตรงตามกิจกรรมการเรียนการสอนทุกข้อ
- 2) สื่อที่กำหนดเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมตามวิธีการที่กำหนด

2.2 วิเคราะห์คุณลักษณะภายในของรายละเอียดโครงสร้าง ส่วนประกอบต่าง ๆ ว่ามีความเหมาะสมถูกต้องเพียงใด ได้แก่

2.2.1 สาระสำคัญมีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) เน้นการฝึกความรู้ ความคิด ทักษะการปฏิบัติ สร้างนิสัยที่ดี

2.2.2 จุดประสงค์มีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) ระบุพฤติกรรมชัดเจน สามารถวัดและประเมินได้
- 2) ครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย (อาจจะต้องพิจารณาหลายแผนประกอบกัน) สอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน

2.2.3 เนื้อหามีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ท้องถิ่น หรือนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

2) เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน

2.2.4 กิจกรรมมีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) นักเรียนได้ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง
- 2) นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ ครูเป็นผู้นำ ปรีกษา ช่วยเหลือ
- 3) นักเรียนได้ใช้กระบวนการในการเรียนรู้หรือปฏิบัติกิจกรรม
- 4) มีการทำงานร่วมกันเป็นกระบวนการกลุ่ม

2.2.5 สื่อการเรียนการสอน มีแนวทางวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) ง่าย จัดทำจากวัสดุท้องถิ่น หรือแหล่งความรู้ชุมชน
- 2) นักเรียนเป็นผู้ลงมือใช้สื่อเป็นส่วนใหญ่
- 3) ครูและนักเรียนร่วมกันผลิตและใช้
- 4) ให้รายละเอียดของสื่อไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน

2.2.6 การวัดและประเมินผล

- 1) ใช้วิธีวัดและประเมินหลายวิธี

2.3 ตรวจสอบระหว่างนำไปใช้จริง โดยครูผู้สอนสังเกต บันทึกข้อมูล การจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ในเรื่องต่อไปนี้

2.3.1 สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ จัดหาได้เพียงพอครบถ้วน ตามที่กำหนด

2.3.2 เอกสารค้นคว้า หรือใบความรู้ต่าง ๆ จัดได้ครบถ้วนตามเนื้อหา

2.3.3 บัตรงาน แบบบันทึก ครบถ้วนตามที่ต้องการ

2.3.4 นักเรียนสนใจร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง

2.3.5 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยความสนุกสนานมีชีวิตชีวา ไม่เครียด

2.3.6 นักเรียนปฏิบัติงานด้วยกระบวนการกลุ่มได้จริง

2.3.7 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมได้สำเร็จตรงตามเวลาที่กำหนด

2.3.8 นักเรียนมีผลงานครบขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้

2.3.9 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ตามเกณฑ์

ที่กำหนด

2.3.10 นักเรียนค้นหา สรุปความรู้ได้ตรงตามสาระสำคัญ

การตรวจสอบระหว่างการนำไปใช้ ถ้าครูพบข้อบกพร่องอาจมีการปรับปรุง หรือแก้ไขในขณะที่จัดการเรียนการสอนทันที เช่น เปลี่ยนสื่อ วิธีการจัดกิจกรรมหรือเปลี่ยน บทบาทเทคนิควิธีการเรียนการสอน จึงควรบันทึกข้อมูลที่ปรับเปลี่ยนไว้ด้วยเพื่อการนำไป ปรับปรุงคราวต่อไป นอกจากนั้นครูอาจประเมินผลรวมแผนการจัดการเรียนรู้ในหน่วยเดียวกัน

หรือเรื่องเดียวกัน แต่จัดการเรียนการสอนหลาย ๆ แผน โดยการทดสอบประจำบท หรือประจำเรื่อง/หน่วย/หน่วยย่อย เพื่อทราบผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งเรื่อง เป็นการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ได้อีกวิธีหนึ่งแต่ไม่ละเอียดชัดเจนนัก

กรมวิชาการ (2545) ได้กล่าวถึงการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า

1. การประเมินบริบท เป็นการประเมินขั้นการวางแผนเพื่อตรวจสอบว่าได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ ความต้องการของท้องถิ่น ตลอดจนแนวโน้มการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อกำหนดเป็นทางเลือกในการนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกันหรือไม่ ซึ่งอาจจะใช้เทคนิคการวิเคราะห์หลาย ๆ แบบ เช่น การสำรวจความคิดเห็น การศึกษาเอกสาร การประชุม ผู้เชี่ยวชาญ การประเมินบริบทนี้ถือว่าสำคัญเพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการตัดสินใจที่จะกำหนดรายละเอียดในแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น

2. การประเมินผลตัวป้อน เป็นการประเมินเพื่อตรวจทรัพยากรและความสามารถที่มีอยู่ในโรงเรียนและท้องถิ่นว่าสามารถนำมาใช้หรือวางแผนแนวทางการปฏิบัติ วิธีดำเนินงานให้บรรลุผลหรือเลือกแหล่งสนับสนุนและวิธีการเพื่อให้บรรลุผล ถ้าตัวป้อนไม่เพียงพอแม้จะกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนในแผนการเรียนรู้ไว้ดีเพียงใด ก็อาจทำให้ผู้เรียนไม่บรรลุตามที่กำหนดไว้ได้

3. การประเมินกระบวนการ เป็นการประเมินระหว่างใช้แผนการจัดการเรียนรู้ต้องมีการควบคุมกำกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้ดำเนินไปได้ และตรวจสอบข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการดำเนินกิจกรรมเหล่านั้น และรวบรวมข้อมูลบันทึกไว้เป็นหลักฐานในการปรับปรุงแผนการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. การประเมินผลผลิต การประเมินผลขั้นนี้เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้อามาทั้งหมดจากการประเมินบริบท ตัวป้อน และกระบวนการ จึงได้ผลผลิตออกมาเป็นไปตามจุดหมายแผนการเรียนรู้หรือไม่ กล่าวคือ ผู้เรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามกำหนดไว้เป็นการประเมินขั้นสุดท้ายที่จะใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจว่าต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไร จึงจะทำให้แผนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละท้องถิ่น การประเมินขั้นนี้ต้องมีการสังเกตในการวัดและอาจจะต้องนำไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่มีอยู่แล้วของโรงเรียนอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีการประเมินเป็นระยะเพื่อประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยมีการประเมินขั้นก่อนนำไปใช้ ระหว่างใช้ และหลังนำไปใช้ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน

3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละองค์ประกอบ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัด การเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales)

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการฟัง

การฟังถือเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่ง เป็นการรับสารจากผู้ส่งสารและนำมาประมวลผล ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความหมายของการฟัง ดังนี้

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของทักษะทั้ง 4 ตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา (The Nature of Language Learning) ดังนั้นความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนสามารถฟังได้ดีเพียงใด นอกจากนี้พบว่าผู้ที่สื่อสารนั้นมีอัตราส่วนของการใช้ทักษะทางภาษา คือใช้เวลาในการฟัง 42% การพูด 32% การอ่าน 15% และการเขียน 11% ซึ่งทำให้เห็นว่าการฟังมีความสำคัญในการกำหนดความล้มเหลวหรือความสำเร็จของการสื่อสารอย่างมาก

วาทีณี ศรีแปะบัว (2538) กล่าวไว้ว่า การฟังหมายถึง การรับข้อมูลที่มีความหมาย ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังให้ชัดเจน จะทำให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ และการฟังจะประสบความสำเร็จมากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่ได้รับรู้ด้วย

สายฝน ทรงเลี้ยงไชย (2544) ได้สรุปความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการรับข่าวสารข้อมูลที่ได้ยิน สร้างความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินโดยพิจารณาจุดประสงค์ การฟังจะมีประสิทธิภาพที่ดีเมื่อผู้ฟังมีความตั้งใจ สนใจ และมีประสบการณ์เดิมในเรื่องที่ฟังมาบ้าง จึงจะเข้าใจข้อความที่ผู้พูดต้องการสื่อ และการฟังจะเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพูดและทักษะอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึงความสามารถที่ผู้ฟังเข้าใจว่า ประโยคนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร มีวัตถุประสงค์อย่างไร และการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสาร มีความสำคัญอย่างมากในการรับความหมายจากผู้พูดที่ต้องการจะสื่อสาร ประสิทธิภาพของการฟังนั้นขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟังและการฟังจะประสบความสำเร็จมากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่ได้รับรู้ด้วย

2. ความสามารถในการฟัง

ความสามารถในการฟัง สามารถแบ่งออกได้หลายระดับ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังไว้ ดังนี้

ภัทรกมล รักสวน (2561) แบ่งระดับความสามารถในการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับการเรียนรู้ (Recognition Level) เป็นการแยกแยะเสียงเกี่ยวกับการเน้นเสียงหลักของพยางค์ และท่วงทำนองการขึ้นลงของเสียง

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถฟังสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งข้อความได้โดยเข้าใจ

Valette (1972) แบ่งระดับขั้นการฟังออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นกลไก เป็นระดับที่ผู้เรียนได้ยินความแตกต่างระหว่างภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน

2. ขั้นความรู้ เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่ฟัง สามารถทำตามคำสั่ง สามารถจับคู่ประโยคที่ได้ยินเข้ากับรูปภาพ

3. ขั้นถ่ายโอน เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ ระหว่างโครงสร้างและคำศัพท์ สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามและสามารถเข้าใจข้อความที่มีหลายประโยค

4. ขั้นการสื่อสาร เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีศัพท์ซึ่งไม่คุ้นเคย หรือเป็นศัพท์ใหม่ สามารถที่จะเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินให้สมบูรณ์ได้ สามารถเข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในบทละคร ภาพยนตร์ รายการวิทยุ หรือรายการโทรทัศน์

5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ชนิดของข่าวสาร สามารถจำแนกมาตรฐานของภาษาพูดของชนชั้นในสังคมหรือภาษาพูดนั้นใช้ในท้องถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายโดยตรงและความหมายแฝงของข่าวสารที่ฟัง ทราบความแตกต่างของความหมายจากระดับเสียงในคำและในประโยค สามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

Rost (1991) ได้อธิบายว่า การพัฒนาความสามารถในการฟังมีหลักการ ดังนี้

1. ควรให้มีการปฏิสัมพันธ์
2. เน้นให้รู้ความหมาย เรียนรู้เนื้อหาที่สำคัญของภาษานั้น ๆ
3. ให้ทำงานจากกิจกรรมที่สามารถเข้าใจภาษาได้
4. เน้นความถูกต้อง

นอกจากนี้ผู้สอนสามารถช่วยพัฒนาการฟังของผู้เรียนได้ ดังข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สนทนากับผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ
 2. ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน
 3. แนะนำให้ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษจากสื่ออื่น ๆ
 4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการฟังภาษาอังกฤษนอกจากชั่วโมงเรียนด้วยตนเอง
- Lemlech (1999) อธิบายว่าการฟังมีองค์ประกอบ 3 ระดับ ดังนี้

1. การตีความ เป็นการฟังระดับสูง ผู้ฟังสามารถรับรู้สิ่งที่พูดและสามารถคิดวิเคราะห์หรือวิจารณ์สิ่งที่ฟังได้

2. การฟัง เป็นการฟังระดับรองลงมาผู้ฟังสามารถบอกและจำแนกเสียงที่ได้ยิน

3. การได้ยิน เป็นการฟังระดับต่ำที่สุด ผู้ฟังสามารถรับเสียงต่าง ๆ ได้

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการฟังเริ่มตั้งแต่ระดับที่สามารถแยกแยะน้ำเสียงหนัก เบาไปจนถึงสามารถฟังและเข้าใจความหมายทั้งโดยตรงและความหมายแฝงของข่าวสารต่าง ๆ ที่ได้ยิน

3. การพัฒนาทักษะการฟัง

การพัฒนาการฟังเพื่อเพิ่มความสามารถและประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการฟัง ดังนี้

ทิพพิติ อ่องแสงคุณ (2535) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาทักษะการฟังควรจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามลำดับจากง่ายไปยาก ดังนี้

1. ฝึกทักษะให้จดจำและเข้าใจความหมายของเสียงที่ได้ยิน เช่น การฟังเสียงพยัญชนะ คำเดี่ยว วลีและประโยค โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย

2. ฝึกทักษะให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ในสิ่งที่ได้ยินและจำเนื้อเรื่อง เช่น การฟังเรื่องสั้น ๆ การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ

Paluston and Bruder (1976) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการพัฒนาการฟัง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง ผู้สอนต้องแจ้งให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายเฉพาะหรืองานที่จะทำหลังจากฟังแล้ว เช่น ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าเมื่อฟังจบแล้วจะต้องตอบคำถามหรือทำแผนภูมิเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เป็นต้น

2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ข้อความที่ฟังควรเป็นข้อความที่ใช้อัตราความเร็วปกติ และควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำซึ่งจะฟังซ้ำกี่ครั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความยาวและความยากง่ายของเรื่องที่ฟัง ลักษณะงานที่ให้ทำ และความสามารถของผู้เรียน
3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟัง
4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน เช่น เฉลยคำตอบหรือให้ผู้เรียนได้แก้ไขคำตอบที่ผิดด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการฟัง ควรพัฒนาจากกระบวนการง่ายไปสู่ยาก และควรให้ผู้เรียนฟังอย่างมีจุดหมาย กล่าวคือผู้สอนต้องแจ้งจุดประสงค์ในการฟังก่อนว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรต่อไป และในการฟังนั้นควรเริ่มด้วยการฟัง คำ วลี ประโยค จนถึงเรื่องสั้นบทความรวมไปถึง ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการฟังภาษาอังกฤษนอกจากชั่วโมงเรียนด้วยตนเอง

4. การวัดและการประเมินผลการฟัง

การประเมินผลการฟังภาษาอังกฤษผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการประเมิน 3 ประการ คือ เนื้อหา รูปแบบ และเกณฑ์การประเมิน ต้องให้สอดคล้องกับการพัฒนาผู้เรียน จากการ ศึกษาเรื่องการวัดและประเมินผลการฟัง นักการศึกษาได้จำแนกไว้ดังนี้

รูปทอง กว่างสวาสดี (2549) กล่าวว่า การทดสอบการฟังในชั้นก่อนพูดและชั้นเริ่มต้นใช้ภาษาเน้นให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์และข้อความสั้น ๆ ที่สำคัญที่นำไปสู่การคาดเดา ความหมายผู้สอนอาจใช้รูปภาพคน สิ่งของ และสถานการณ์ที่หลากหลาย เทคนิคที่ง่ายที่สุดคือใช้ภาพประกอบในขณะที่พูด หลังจากนั้นผู้เรียนตอบคำถามสั้น ๆ

Hubbard (1983) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษไว้สรุปได้เป็น 2 ชนิดได้แก่

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังและจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยการจัดการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และในประโยค (Sentence Stress)
 - 1.3 การทดสอบการฟังระดับสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถามลากเส้นแสดงทิศทางตามคำสั่งที่ได้ยิน เป็นต้น ซึ่งสรุปการทดสอบความเข้าใจในการฟังไว้ ดังนี้

2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง จบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง

2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

2.3 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่

2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดิน พร้อมทั้งบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้ผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทางแล้วผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหนในแผนที่

2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อากาศในแต่ละภาคหรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากเสียงที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลาหรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

2.7 การจดโน้ตสามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.8 การเขียนตามคำบอกแต่เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อดูว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกหรือไม่และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างซ้ำ ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การใช้การเขียนตามคำบอกการอ่านจะกระทำด้วยความเร็วปกติ

Cohen (1994) กล่าวถึงการวัดผลการฟังไว้ สรุปได้ว่าการวัดผลการฟังมีหลากหลายวิธีอยู่กับผู้สอนเลือกใช้วิธีใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (Discrimination of Sounds) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกแยะเสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟังและฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของน้ำเสียงผู้พูด

2. ฟังเพื่อแยกไวยากรณ์ (Listening for Grammatical Distinctions) เป็นการฟังประโยคให้แยก แยะไวยากรณ์ เช่น แยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์

3. ฟังคำศัพท์ (Listening for Vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น คำสั่งต่าง ๆ

4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (Auditory Comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถามเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

สรุปได้ว่า การทดสอบผู้ฟังว่าเมื่อได้ฟังหรือรับข้อมูลจากการได้ยินได้ฟังแล้วสามารถแสดงท่าทางตอบคำถามได้ และบอกได้ว่าถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ ซึ่งการตอบคำถามหรือการแสดงท่าทางนั้นเป็นผลมาจากความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง คือถ้าผู้เรียนสามารถฟังได้ ก็จะเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้และถ้าฟังได้อย่างถูกต้องก็จะสามารถพูดได้อย่างถูกต้องเช่นกัน การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับ โดยอ้างอิงจาก Cohen (1994) ได้แก่

ระดับ 4 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
ระดับ 3 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่ จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า

ระดับ 2 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย รู้ความหมายคำศัพท์เล็กน้อยและไม่ชัดเจน ปฏิบัติตามคำสั่งได้ไม่ค่อยถูกต้องและค่อนข้างช้า

ระดับ 1 หมายถึง ตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมากแทบไม่รู้จักความหมายคำศัพท์เลย ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการพูด

การพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดให้ผู้ฟังทราบ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความหมายการพูด ดังนี้

ชมพูนุท อ้นจันทร์ (2550) กล่าวว่า การพูดหมายถึงพฤติกรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ใช้เป็นเครื่องช่วยในการสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยใช้เสียง รหัส หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการจากผู้พูดให้ได้ผลตรงตามความมุ่งหมายของผู้พูด

วิภาดา รัตนวิจักขณ์ (2540) กล่าวว่า ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ทักษะการพูดนั้นควรจะสามารถนำคำศัพท์ต่าง ๆ มาผูกเป็นประโยคแล้วเปล่งเสียงออกมาให้ถูก ฟังแล้วสามารถเข้าใจได้

อวยชัย ผกามาศ (2542) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่าการพูด คือการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจโดยใช้น้ำเสียง ภาษาและกิริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยา มารยาท และประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และได้รับการตอบสนอง

Scott (1981) ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้พูดและผู้ฟังจะมีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยินและตีความหมายได้

สรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่าง ๆ เพื่อสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนองโดยส่งออกมาเป็นข้อมูลที่ชัดเจน รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็น และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ นอกจากนั้นการพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงการใช้คำ สำนวนที่มีความถูกต้องเหมาะสมและเกิดการตอบสนองตามวัตถุประสงค์ด้วย

2. ความสามารถในการพูด

ความสามารถในการพูดเป็นความสามารถสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้ที่ได้จากการฟังแล้วนำมาคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ก่อนที่จะสื่อสารไปสู่ผู้ฟังอีกครั้งหนึ่ง การสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจนั้นผู้เรียนต้องมีจุดประสงค์ว่าจะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และอย่างไร นอกจากนั้นยังต้องสามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้เชี่ยวชาญแบ่งระดับในการพูดไว้ ดังนี้

ชนิดลิสรี ศุภพิมล (2545) ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบการทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด

2. ความสามารถในการระดับใช้งานได้ในวงจำกัด ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่ายที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มของมืออาชีพ ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพและสังคมได้รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้อง ในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมากและสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษาดี รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์และสำนวนภาษาพูดและอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

Valette (1972) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียงที่เน้นหนัก จังหวะมีการหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามเจ้าของภาษาได้ สามารถท่องจำ คำ ประโยคหรือข้อความบทสนทนา ออกเสียงข้อความต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้วโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจหรือคำข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ขั้นถ้อยโณ ผู้เรียนสามารถนำเอากฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างประโยคใหม่ตามต้องการได้

4. ขั้นสื่อสาร ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่อง แคล้ว ความเข้าใจและความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถพูดได้โดยใช้ลีลาการพูด น้ำเสียง คำ และสำนวนได้เหมาะสม สมกับสถานการณ์

Candle and Swain (1980, online) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด การออกเสียง และหลักภาษาและไวยากรณ์สำคัญที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพองค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ ซึ่งความสามารถในด้านนี้จะต้องเข้าใจและใช้ไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงตามความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม ซึ่งผู้พูดจะต้องสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยคตามหลักภาษา ซึ่งความสามารถในด้านนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อนและหลัง ซึ่งจะทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารจึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Carral (1982) ได้จัดลำดับความสามารถของการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้เล็กน้อย

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อย เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถนำการสนทนา หรือการอภิปรายได้อย่างรวดเร็ว

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและท่าทางประกอบการพูด

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการและปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ ซึ่งอาจจะมีการพูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความแต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอาการร่วมในการโต้ตอบและใช้กริยาทำทางได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ

จากระดับความสามารถในการพูดดังกล่าว สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการพูดคือมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้คำศัพท์โครงสร้างและเนื้อหาที่ถูกต้อง มีสำเนียงปฏิสัมพันธ์และความคล่องแคล่วในการพูด ดังนั้นระดับความสามารถในการพูดจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดด้วย

3. การพัฒนาทักษะการพูด

ทักษะการพูด เป็นทักษะการแสดงออกเสียง คำ วลี หรือประโยค ซึ่งแสดงออกโดยการเล่า อธิบาย สนทนาโต้ตอบกับบุคคลต่าง ๆ โดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงทักษะการพูด ดังนี้

ชนิดลิสรี ศุภพิมล (2545) ได้แบ่งระดับดังนี้

1. ระดับเตรียมตัว ขั้นนี้เป็นการสอนพูดให้เลียนแบบตัวอย่าง และท่องจำประโยคพื้นฐาน

2. ระดับแสดงออก เมื่อผู้เรียนจำคำศัพท์และประโยคได้พอสมควรแล้วจะสามารถแสดงความตั้งใจของตนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ได้ การสอนพูดแบบนี้มักจะจัดบทเรียน แบบสนทนาหรือเล่าเรื่อง เช่น การฝึกให้ตั้งคำถามและการตอบคำถาม การฝึกสนทนา และการฝึกเล่าเรื่อง

วิลาวรรณ วงศ์ลังกา (2530) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การสอนพูดจะแทรกอยู่ในการสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์อ่านและเขียน ครูควรมีแบบฝึกหัดที่เหมาะสมมาให้ให้นักเรียนทำ เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนพูดและเกิดความมั่นใจในการแสดงออก

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้ให้หลักทั่วไปของการสอนพูด ดังนี้

1. ควรเริ่มจากการฝึกสนทนาสั้น ๆ และประโยคต่าง ๆ

2. กระตุ้นให้นักเรียนฝึกพูดและใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้เรียนโดยการให้กำลังใจ ไม่ให้เขากลัวว่าจะพูดผิดหรืออายที่จะพูด

3. แก้อคติพลาดในการออกเสียงหรือพูดผิดหลักไวยากรณ์ เฉพาะระหว่างฝึกเท่านั้น เมื่อถึงขั้นการพูดโดยเสรีแล้ว ควรจะดูให้สามารถสื่อสารให้เข้าใจเท่านั้น

4. เลือกใช้เอกสารหรือวัสดุประกอบการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

Byrne (1986) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และคำศัพท์
2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้องส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว

การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึง คือ

1. พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขากำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลาโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เช่น เกมหรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากแค่ไหน

2. ในการฝึกควบคุม นั้นผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้รับการสนใจอยู่เสมอ

3. แสดงให้ผู้เรียนรู้ว่าจะได้สิ่งที่พวกเขาารู้เพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เพราะว่าไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะในการพูดนั้นควรเริ่มจากการเตรียมตัวในเรื่องที่จะพูด เริ่มจากบทสนทนาสั้น ๆ และค่อย ๆ กระตุ้นผู้พูดโดยการให้เจอกับสถานการณ์จริงเพื่อให้ผู้พูดได้มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกได้

4. ขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนทักษะการสื่อสารที่ต่อเนื่องจากทักษะการฟัง เพราะเป็นพื้นฐานของการสื่อสาร ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

พรสวรรค์ สิป้อ (2550) ได้แนะนำไว้ในหนังสือชุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่ไว้ว่า การเรียนรู้ทักษะการพูดแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือขั้นก่อนพูด ขั้นพูดโดยกำหนดโครงสร้าง และขั้นพูดโดยเสรี

1. ขั้นก่อนพูด เป็นการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน เพื่อเตรียมตัวผู้เรียนก่อนการพูด ตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้ เช่น การสอนคำศัพท์ และโครงสร้างใหม่ที่ใช้บริบทคล้าย ๆ กับบทสนทนาพูด การฝึกออกเสียงและการฟังตัวอย่างบทสนทนา เป็นต้น

2. ขั้นพูดโดยกำหนดโครงสร้าง มีกิจกรรม 2 แบบ คือกิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป และกิจกรรมจิ๊กซอว์ โดยกิจกรรมทั้งสองอย่างผู้เรียนจะสนทนาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองไม่มี ลักษณะการจัดกิจกรรมจะเหมือนการสื่อสารจริง แต่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดภาษาที่จะฝึกไว้ เรียบร้อยแล้ว

3. ขั้นการพูดโดยเสรี เป็นการฝึกแบบสื่อสารโดยแท้จริง โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เหมือนจริง ในการทำกิจกรรมนั้นผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อวางแผน แก้ปัญหา หรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ กิจกรรมที่มักใช้ได้แก่ บทบาทสมมติและการอภิปราย

Scott (1981) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนของการพูดเพื่อการสื่อสารได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. บอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนจะบอกให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน ซึ่งกระทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ของครู

2. การนำเสนอเนื้อหา จะเสนอในรูปแบบปริบท ผู้สอนจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษาซึ่งความหมายของข้อความที่พูดจะขึ้นอยู่กับบริบททั้งหมด เช่น พูดเป็นใคร ความสัมพันธ์ของคุณสนทนา ผู้สนทนาจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูด

3. การฝึกฝนและถ่ายโอน การฝึกฝนจะกระทำหลังจากการนำเสนอเนื้อหา อาจเริ่มจากการพูดพร้อม ๆ กันทีละคน หรือจับคู่กันฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ฝึกบทสนทนา โดยการเปลี่ยนกันแสดงบทบาท ซึ่งถือหลักว่าให้นักเรียนมีอิสระในการเลือกสิ่งที่จะพูด ครูเป็นเพียงผู้กระตุ้นหรือวางโครงการในส่วนเนื้อหาและผลการสนทนาขึ้นกับผู้พูด

Byrne (1986) ได้เสนอขั้นตอนการพูดไว้ 3 ขั้น คือ

1. ขั้นนำเสนอ เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและจดจำได้ เพื่อนำไปใช้ในขั้นฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนมีบทบาทในฐานะผู้ให้ความรู้ อย่างไรก็ตามครูควรใช้เวลาในขั้นนี้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดโดยใช้ความรู้จากขั้นนำเสนอให้ถูกต้อง นักเรียนมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุม สื่อที่นำมาใช้ มี 2 แบบ คือแบบฝึก และเนื้อเรื่อง

3. ขั้นผลิตภาษา ในขั้นนี้ครูจะปล่อยให้เรียนได้ฝึกในขั้นที่ 2 อย่างเต็มที่ตามที่นักเรียนต้องการ ครูมีบทบาทน้อยที่สุด และทำหน้าที่เป็นผู้จัดการให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไปได้ เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเพื่อความถูกต้องทางภาษา และไวยากรณ์ เป็นการเตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาจริงนอกห้องเรียน

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้พูดจะต้องรู้จักจุดประสงค์ในการพูด เช่น เรื่องอะไร เนื้อหาอย่างไร ต้องแสดงออกอย่างไร ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้พูดมีความกล้า

แสดงออกโดยสถานการณ์ต่าง ๆ การทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรม นำบทสนทนาจากเนื้อเพลงให้นักเรียนฝึกทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้จับคู่พร้อมทั้งฝึกพูดบทสนทนา

5. การวัดและการประเมินผลการพูด

การวัดและการประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการประเมินและต้องให้สอดคล้องกับการพัฒนาผู้เรียน จากการศึกษาเรื่องการวัดและประเมินผลการพูดผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลการพูด ดังนี้

ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549) กล่าวไว้ว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูดมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการคือ ความคล่องในการใช้ภาษาพูด (Fluency) ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสารได้ (Quality of Communication) และความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communication) มีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ระดับ 1

0-2 คะแนน ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้ ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้

ระดับ 2

3-4 คะแนน ทำกิจกรรมที่กำหนดไม่ได้ผล เนื่องจากออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ พูดขาดความต่อเนื่องและเข้าใจยาก

ระดับ 3

5-6 คะแนน ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่ ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดและไม่สามารถพูดใหม่ (Paraphrase) ให้เข้าใจได้ หยุดคิดนานในขณะที่พูด ทำให้ผู้ฟังต้องใช้ความอดทนในการรอฟัง

ระดับ 4

7-8 คะแนน ทำกิจกรรมที่กำหนดได้แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจากออกเสียงผิดเป็นบางครั้งเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้างแต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ได้ทำให้การสนทนาขาดตอน

ระดับ 5

9-10 คะแนน ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ พูดให้เข้าใจได้ง่าย แม้มีสำเนียงจากภาษาแม่ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถ

อธิบายหรือพูดใหม่ได้เมื่อจำเป็น (Paraphrase) สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์

Valette (1972) ได้แบ่งองค์ประกอบการประเมินการพูดไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่อง ไม่ได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึงปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึงความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึงความพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

นอกจากนี้ Valette ยังได้นำองค์ประกอบการประเมินทั้ง 5 ด้านมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ตัดสินให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว
 - 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อ จนไม่สามารถสนทนากันได้
 - 1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
 - 1.3 มีความลังเลบ่อย พูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
 - 1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
 - 1.5 พูดได้อย่างราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
 - 1.6 พูดได้ทุกหัวข้ออย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา
2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
 - 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
 - 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
 - 2.3 เข้าใจบางกลุ่มและบางวลี
 - 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple Sentences) ที่สั้น ๆ
 - 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่

- 2.6 เข้าใจที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด
3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร
 - 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
 - 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
 - 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
 - 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
 - 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
 - 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
 - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
 - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.5 มีคำพูดที่ถูกต้องส่วนมาก และมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.6 คำพูดที่ถูกต้องทั้งหมด
5. สำเนียง
 - 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
 - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้ง และลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
 - 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟังและการออกเสียงผิดบางครั้ง ทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 - 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้ง แต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
 - 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ก็ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
 - 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษาไม่มีสำเนียงไทยเลย
6. ความพยายามในการสื่อสาร
 - 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานานโดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
 - 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก และยังขาดความกระตือรือร้น
 - 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังแสดงความไม่สนใจ
 - 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
 - 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย

6.6 ผู้เรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อใช้แสดงออก

มณี แก้วมณี (2554) ได้อธิบายเกณฑ์แต่ละองค์ประกอบของแบบประเมิน ดังนี้

1. ความคล่องในการพูด คือการพูดได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด แต่ไม่ใช้การพูดอย่างรวดเร็วเพราะผู้เรียนพูดตะกุกตะกักไม่ต่อเนื่องคะแนนจะลดลง

2. การใช้ไวยากรณ์ คือการพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หากผู้เรียนพูดผิดไวยากรณ์บ่อย ๆ จะได้คะแนนน้อย แต่ถ้าพูดผิดแล้วมีการแก้ไขให้ถูกต้องจะได้คะแนนมาก

3. ความเข้าใจในการฟัง คือผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร หากผู้เรียนหยุดนิ่งเงียบไม่โต้ตอบจะได้คะแนนน้อย หากมีการโต้ตอบอย่างเข้าใจจะได้คะแนนมาก ซึ่งมีการถามตอบ

4. การออกเสียง คือการพูดออกเสียงได้ถูกต้อง หากผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกต้องบ่อย ๆ จะได้คะแนนน้อย แต่ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดแล้วรีบแก้ไขก็ได้คะแนนมาก

5. การเลือกใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม คือการเลือกใช้คำศัพท์ในการพูดได้อย่างเหมาะสมและนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วมาใช้ หากทำเช่นนี้ จะได้คะแนนมาก แต่ถ้าใช้คำศัพท์ที่ง่ายเกินไปหรือไม่สื่อความหมายจะได้คะแนนน้อย

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินการพูดภาษามือองค์ประกอบที่สำคัญคือ 1) ความคล่องในการพูด 2) การใช้ไวยากรณ์ 3) ความเข้าใจในการฟัง (การถามตอบ) 4) การออกเสียง และ 5) การเลือกใช้คำศัพท์ การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับ โดยอ้างอิงจาก กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้แก่

ระดับ 4 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อกำหนด ออกเสียงใช้ศัพท์สำนวนถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง และมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม

ระดับ 3 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย

ระดับ 2 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็นเป็นบางส่วน เนื้อหาและออกเสียงถูกต้องเป็นบางส่วน พูดได้คล่องแคล่วแต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย

ระดับ 1 หมายถึง สื่อสารเนื้อหาได้น้อย ออกเสียงไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ พูดเหมือนท่องจำ มีการประสานตากับผู้ฟังบ้างเป็นระยะ

ความพึงพอใจในการเรียน

1. ความหมายความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่พอใจหรือที่ประทับใจของแต่ละบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้รับ โดยสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ทุกคนย่อมมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่างแตกต่างกันไป และมีความต้องการหลายระดับ ซึ่งหากได้รับการตอบสนองก็จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ การจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้นั้นจะต้องสนองความต้องการของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมทฤษฎีลำดับชั้นของความต้องการ อีกทั้งยังมีผู้เชี่ยวชาญให้ความหมายของความพึงพอใจ ดังนี้

สำราญ จูช่วย (2552) ได้กล่าวไว้ในแนวทางเดียวกันว่า ความพึงพอใจ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และความคิด ซึ่งเกิดมาจากการมีสิ่งเร้า และแรงจูงใจ หลังจากนั้นจึงแสดงออกมาทางพฤติกรรม และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

จรัส โพธิ์จันทร์ (2553) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลต่อหน่วยงานซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ ความรู้สึกเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือ หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางบวก การปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพสูง แต่หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางลบ การปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพต่ำ

กาญจนา ปราบพาล (1954) กล่าวว่า มาสโลว์ได้ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Maslow's General Theory of Human & Motivation) โดยเขาได้อธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ที่มีลักษณะเป็นลำดับชั้นจากต่ำไปหาสูง (Hierarchy & Needs) และเป็นทฤษฎีที่ยอมรับกันแพร่หลายซึ่งมีความเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุด แต่สิ่งที่มนุษย์ต้องการขึ้นอยู่กับว่า มีสิ่งนั้นอยู่หรือยัง หากความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว จะมีความต้องการอื่นเข้ามาแทนที่ ซึ่งเป็นกระบวนการนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะหมดไป และไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป จะมีเพียงแต่ความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นแรงจูงใจของพฤติกรรม

3. ความต้องการของมนุษย์มีลำดับชั้นความสำคัญ กล่าวคือ เมื่อความต้องการระดับต่ำ ได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะมีการเรียกร้องให้มีการตอบสนองทันที

4. ตามทฤษฎีของมาสโลว์ได้แบ่งลำดับชั้นของความ ต้องการ หรือเรียกว่า Hierarchy of Needs ไว้ 5 ชั้นจากต่ำไปสูง ดังนี้

4.1 ความต้องการของร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ได้แก่ ความต้องการปัจจัยสี่ ความต้องการการยกย่อง ความต้องการการพักผ่อน และความต้องการทางเพศ ฯลฯ เป็นต้น

4.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่าความต้องการอยู่รอด ซึ่งมนุษย์ต้องการเพิ่มความต้องการในระดับที่สูงขึ้น เช่น ต้องการความมั่นคงในการทำงานและชีวิตทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ความต้องการความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ เป็นต้น

4.3 ความต้องการด้านสังคม (Social Needs) หรือความต้องการความรักและการยอมรับ (Love and Belongingness Needs) ความต้องการทั้งในแง่ของการให้และการได้รับ ซึ่งความรักจากสังคม ความต้องการเป็นมิตรจากหมู่คณะ ความต้องการให้คนอื่นยอมรับ เป็นต้น

4.4 ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) ซึ่งเป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะจากสังคม เช่น ความต้องการให้ได้รับการเคารพนับถือ ให้ผู้อื่นยกย่องสรรเสริญตนเอง ได้มีสถานะที่ดีและมีชื่อเสียงในสังคม

4.5 ความต้องการประสพความสำเร็จสูงสุดในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดแต่ละบุคคล อยากให้ตนเองประสพความสำเร็จทุก ๆ อย่างในชีวิต ซึ่งค่อนข้างจะเป็นไปได้ยาก

จากความหมายในข้างต้นที่กล่าวมา ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกหรือความพอใจของแต่ละคน ที่ส่งผลออกมาโดยการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยเกิดจากความรู้สึก ความคิดและสภาพแวดล้อม ๆ ต่างเป็นตัวมากระตุ้น ทำให้แต่ละบุคคลนั้นมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น ในการจัดการเรียนสอน จึงจำเป็นต้องมีการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการสอนและทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น เพื่อให้การเรียนการสอนมีผลลัพธ์ที่ดีและประสพความสำเร็จตามจุดประสงค์

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีความพึงพอใจ มีผู้เชี่ยวชาญได้นำเสนอไว้ดังนี้

สุพัฒน์ดา ภาราม (2557) กล่าวถึงทฤษฎีแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลจะพอใจจะกระทำสิ่งใดที่ให้ความสุข และจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความลำบาก ทฤษฎีการจูงใจของ MC Clelland ซึ่งแบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) ความต้องการมีอำนาจ (Need for Power) และความต้องการความสัมพันธ์ (Need for Affiliation) โดยการต้องการความสำเร็จหรือเรียกว่า แรงจูงใจนั้น ถ้าบุคคลใดมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี

ปราการ กองแก้ว (2546) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ สรุปได้ว่าเป็นความรู้สึกของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ

นพนิตย์ วงศ์สุ (2556) รายงานว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา (Biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (Recognition) การยกย่อง (Esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (Belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory Motivation) ค้นหาริธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่ง ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบคือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึ้น้อยที่สุด ทฤษฎีของ Maslow ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ คือ

1.1 ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค

1.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่าความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย

1.3 ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน

1.4 ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือ และสถานะทางสังคม

1.5 ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อนเมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชั้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของพรอยด์ แบ่งจิตมนุษย์เป็น 3 ระดับ คือระดับจิตสำนึกเป็นระดับที่ผู้แสดงพฤติกรรมทราบ และรู้ตัว ส่วนเนื้อหาของระดับ จิตก่อนสำนึกเป็นสิ่งที่จะดึงขึ้นมาอยู่ในระดับจิตสำนึกได้ง่าย ถ้าหากมีความจำเป็นหรือต้องการ ระดับจิตไร้สำนึกเป็นระดับที่อยู่ในส่วนลึกภายในจิตใจ จะดึงขึ้นมาถึงระดับจิตสำนึกได้ยาก แต่สิ่งที่อยู่ในระดับไร้สำนึก ก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมพรอยด์เป็นคนแรก ที่ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับแรงผลักดันไร้สำนึก หรือแรงจูงใจไร้สำนึกกว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรม และมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของมนุษย์ และจารีต วิถีการ กูร ณ อยุชยา (2559) ได้เสนอทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่าบุคคลพอใจจะกระทำสิ่งใด ๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก โดยอาจแบ่งประเภทความพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ

2.1 ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism) เป็นทรศณะของความพึงพอใจว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจะมีความแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใด ๆ

2.2 ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism) เป็นทรศณะของความพอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัว แต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

2.3 ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism) ทรรศนะนี้ถือว่าคุณมนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษยหรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ผู้หนึ่งด้วย

สรุปได้ว่าความพึงพอใจของมนุษย์จะพอใจ จะกระทำสิ่งใดที่ทำให้มีความสุขมีทั้งความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ

3. การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจเราสามารถวัดได้โดยใช้เครื่องมือวัดที่เรียกว่า แบบวัด แบบวัดนี้เป็นค่ากลางใช้แทนความหมายของเครื่องมือรวบรวมข้อมูลทั่วไป ทั้งแบบสอบถามแบบสัมภาษณ์ แบบประเมินค่า แบบทดสอบวัดความรู้ วัดความถนัดและวัดพฤติกรรม ดังนั้นในการวัดความพึงพอใจเราจึงสามารถสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ตอบได้โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีสัมพันธภาพ แบบวัดความพึงพอใจจึงจะมีคุณภาพสามารถวัดได้ตรงกับความต้องการ ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543) ให้ทัศนะเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหรือทัศนคติหรือเจตคติเป็นนามธรรม เป็นการแสดงออกค่อนข้างซับซ้อนจึงเป็นการยากที่จะวัดทัศนคติได้โดยตรง แต่เราสามารถวัดทัศนคติได้โดยอ้อม ซึ่งจะทำให้ได้โดยการวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นแทน ฉะนั้นการวัดความพึงพอใจก็มีขอบเขตจำกัดด้วยอาจมีความคลาดเคลื่อนเกิดจากบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งความคลาดเคลื่อนนี้เป็นธรรมชาติของการวัดทั่ว ๆ ไป โดยเสนอว่า เทคนิคของลิเคิร์ตเป็นแบบหนึ่งที่สามารถเทียบสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง และได้เพิ่มเติมว่าสามารถวัดทัศนคติได้เกือบทุกเรื่อง และให้ค่าเที่ยงตรงสูง สำหรับมาตรฐานการวัดความพึงพอใจจริง ๆ นั้นกระทำโดยวิธีการดังกล่าว ต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการวัดที่นิยมแพร่หลายวิธีหนึ่ง โดยขอรองผู้ที่เราต้องการให้แสดงความคิดเห็นในแบบฟอร์มที่กำหนด คำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาข้อสรุปที่แน่นอนต่อไป

2. วัดโดยการสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่ต้องใช้เทคนิคและวางกลอุบายอย่างมาก ฉะนั้นจะได้คำตอบซึ่งมีความไม่เที่ยงตรง หรือไม่มีผล

3. การสังเกต วิธีนี้ไม่ค่อยแพร่หลายและไม่สามารถทำได้ในองค์กรที่มีผู้ปฏิบัติงานมาก ๆ คงทำได้ในองค์กรที่มีผู้ปฏิบัติงานไม่มากนัก ซึ่งวิธีนี้ ผู้สังเกตต้องใช้ความพยายามอย่างสูงและต้องใช้เวลาความถี่ในการสังเกตอย่างทั่วถึง

อีกทั้ง การวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี บุญธรรม กิจปรีดา บริสุทธิ์ (2549) ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหาร การควบคุมงานเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

Stromborg (1984) การวัดความพึงพอใจจะวัดในเรื่องใดนั้นย่อมแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่จะศึกษาแต่มีวิธีที่นิยมกัน คือ

1. การสัมภาษณ์ วิธีนี้ผู้ศึกษาจะมีแบบสัมภาษณ์ที่มีคำถาม ซึ่งได้รับการทดสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นแล้วทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ข้อดีของวิธีนี้คือผู้สัมภาษณ์อธิบายคำถามให้ผู้ตอบเข้าใจได้ สามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่อ่านเขียนหนังสือไม่ได้แต่มีข้อเสียคือ การสัมภาษณ์ต้องใช้เวลา และอาจมีข้อผิดพลาดในการสื่อความหมาย

2. การใช้แบบสอบถามเป็นวิธีที่มีผู้นิยมใช้มากที่สุด มีลักษณะเป็นคำถามที่ได้ทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นแล้ว กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบหรือเติมคำ ข้อดีของวิธีนี้คือได้คำตอบที่มีความหมายแน่นอน มีความสะดวกรวดเร็วในการสำรวจ สามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ ข้อเสียคือผู้ตอบต้องสามารถอ่านเขียนได้ และมีความสามารถในการคิดเป็น ความพึงพอใจเป็นสภาวะที่มีความต่อเนื่อง ไม่สามารถบอกจุดเริ่มต้นหรือสิ้นสุดของความพึงพอใจได้

สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจมีวิธีการหลัก ๆ อยู่ 3 ประเภท คือ การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกต โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความพึงพอใจเป็นแบบสอบถามตามลักษณะมาตราส่วนประมาณค่าที่กำหนดออกเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) โดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสอน ด้านเนื้อหา และด้านพฤติกรรมครูผู้สอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมสมัย วชิรินทร์รัตน์ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมทักษะเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.33/84.07 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุชาดา โภชนสมบุรณ์ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมที่สร้างขึ้นตามแผนปฏิบัติการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าทักษะการอ่านและการเขียน

วันวิสาข์ ไทยเชียว (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดย 2.1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2.2) ประเมินทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมในระดับมาก และมีประสิทธิภาพ 79.12/78.58 2) ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ 2.1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารภายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัด

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School ในระดับดี และ 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School ในระดับมาก

อรุวรรณ ศรีบุญเพชร (2555) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.33 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 76.67 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.69$) โดยมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดในด้านพฤติกรรมครู ($\bar{x} = 4.80$) บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ($\bar{x} = 4.55$) และพฤติกรรมนักเรียน ($\bar{x} = 4.71$) ตามลำดับ

กัญญา ปภัส รัตนเรืองศิลป์ (2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ และ 2) เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนเป็นระดับคุณภาพดี 2) ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนมากเป็นระดับคุณภาพดี และ 3) ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และผู้เรียนร้อยละ 40.63 มีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ร้อยละ 34.37 อยู่ในระดับดีมาก และร้อยละ 25 อยู่ในระดับปานกลาง หลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื้องกันในภาษาอังกฤษ โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การออกเสียงต่อเนื้องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์การออกเสียงต่อเนื้องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ มีค่าคะแนนสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมเพลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสรุปได้ว่า กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษในการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื้องกันช่วยส่งเสริมและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงต่อเนื้องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษา

วราภรณ์ วราธิพร พิทักษ์ นิลนพคุณ และ อุษา คงทอง (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 3) เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษา ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย และความสามารถที่นำไปสู่ความสำเร็จ 2) รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยหลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ส่วนขั้นตอนการเรียนการสอนมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ขั้นการนำเสนอ (Presentation) ขั้นการฝึก (Practice) การประเมินตนเอง (Self-Assessment) และขั้นนำไปใช้ (Production) 3) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนกลุ่มทดลองอยู่ในระดับมากที่สุด

ปัทมา วาสสามัคคี (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนว

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) ตำนานและนิทานพื้นบ้านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 84.77/81.02 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 5) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และและนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คอสิเยาะ เจ๊ะโต (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน การสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{x} = 3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้าน กิจกรรมการสอน ($\bar{x} = 4.06$) และด้านผู้สอน ($\bar{x} = 3.87$) ระดับปานกลางได้แก่ ด้านเนื้อหา ($\bar{x} = 3.33$)และด้านการวัดและการประเมินผล ($\bar{x} = 3.28$)

วรางคณา เค้าอัน (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ โดยมี จุดประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน การเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

การเรียนรู้ พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเท่ากับ .05 และเมื่อพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความเข้าใจง่าย ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.62) ด้านความคล่องแคล่ว ($\bar{x} = 4.49$, S.D. = 0.67) ด้านคุณภาพของการสื่อสาร ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = 0.65) และด้านปริมาณการสื่อสาร ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 0.66) 2) ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 0.29)

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภัทรนันท์ (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี และ 2) หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น

พีรพัฒน์ ปรีชานี และสงวนศรี ไทรอด (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองโยง โดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์ โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองโยง โดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองโยง โดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อาภรณ์ มณีรัตน์ อมลวรรณ วีระธรรมโม และศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดก่อนและหลังใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดหัวป้อมนอก) อำเภอเมือง

สงขลา จังหวัดสงขลา 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจทั้ง 3 ด้านโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.68$)

อรอุมา จารเครือ (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่รัตนศึกษา โดยมีจุดประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.19 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านคิดเป็นร้อยละ 81.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.74$, S.D. = 0.42)

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ซึ่งให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการนำงานวิจัยข้างต้นมาพัฒนาเพิ่มเติมโดยผู้วิจัยได้นำบทเพลงมาประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมทั้งยังสามารถทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ การใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
3. แบบแผนการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.2 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 5 ห้อง ได้แก่ ห้อง ป.5/1 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/2 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/3 จำนวน 43 คน ห้อง ป.5/4 จำนวน 43 คน และห้อง ป.5/5 จำนวน 42 คน รวมทั้งสิ้น 220 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 43 คน ได้มา โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เนื้อหาที่ใช้สอนจำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง การทดสอบก่อน

เรียน (Pre-Test) และการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) อย่างละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์

แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบการทดลองกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังทดลอง (The One Group Pretest-Posttest Design) ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543)

ภาพ 2 แสดงแบบแผนการวิจัย

เมื่อ X = การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

O_1 = ผลที่วัดได้ก่อนทดลอง

O_2 = ผลที่วัดได้หลังทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมง

1.2 บทเพลงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 บทเพลง ประกอบด้วย

เพลงที่ 1: How's the weather like today?

เพลงที่ 2: How many people are there in your family?

เพลงที่ 3: How do you feel today?

เพลงที่ 4: What are your hobbies?

เพลงที่ 5: What would you like to drink?

1.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

1.4 แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
รวมกับการใช้เพลง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics 4 ระดับ ได้แก่

ระดับ 4 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด จับใจความ
สำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง
และคล่องแคล่ว

ระดับ 3 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่
จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน
ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า

ระดับ 2 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย จับใจความ
สำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย รู้ความหมายคำศัพท์เล็กน้อยและไม่ชัดเจน ปฏิบัติตามคำสั่งได้
ไม่ค่อยถูกต้องและค่อนข้างช้า

ระดับ 1 หมายถึง ตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก จับใจความสำคัญ
ของเนื้อหาได้น้อยมากแทบไม่รู้จักความหมายคำศัพท์เลย ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก

1.5 แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
รวมกับการใช้เพลง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics 4 ระดับ ได้แก่

ระดับ 4 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อกำหนด
ออกเสียงใช้ศัพท์ สำนวนถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง
และมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม

ระดับ 3 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
ออกเสียงถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออก
ทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย

ระดับ 2 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็นเป็นบางส่วน เนื้อหาและออกเสียง
ถูกต้องเป็นบางส่วน พูดได้คล่องแคล่วแต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย

ระดับ 1 หมายถึง สื่อสารเนื้อหาได้น้อย ออกเสียงไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
พูดเหมือนท่องจำ มีการประสานตากับผู้ฟังบ้างเป็นระยะ

1.6 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง โดยใช้ Rating Scales จำนวน 5 ระดับ ได้แก่

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนฟังพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนฟังพอใจน้อยที่สุด

2. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือทั้ง 6 เครื่องมือ โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.1.1 ศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศ ขอบข่ายของเนื้อหาวิชา หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ และจุดมุ่งหมายของวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คู่มือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีการ เนื้อหาที่จะใช้สอน ข้อเสนอแนะจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และเทคนิควิธีการสอน ภาษาอังกฤษการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และสร้างเพลงตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.1.3 การวิเคราะห์ตัวชี้วัด กำหนดเนื้อหา กิจกรรม คำศัพท์ และเพลง ประกอบการสอน จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 9 แสดงการวิเคราะห์ ตัวชี้วัด กิจกรรม และคำศัพท์

แผนการจัดการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กิจกรรม	คำศัพท์
เรื่องที่ 1	ต 1.1 ป.5/3	เนื้อหา:	1. sunny
Weathers	ต 1.2 ป.5/1	Q: How's the weather today?	2. rainy
จำนวน 2 ชั่วโมง	ต 1.3 ป.5/3	A: It's _____.	3. windy
		Q: How's the weather like today?	4. snowy
		A: It's like _____.	5. humid
		Q: What should I wear for going out?	6. cloudy
		A: You should wear _____.	7. foggy
		เพลง:	8. thunderstorms
		How's the weather like today?	9. tornados

ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กิจกรรม	คำศัพท์
		กิจกรรม: 1. ฝึกการพูดประโยค 2. ฝึกการฟังจากคุณครู 3. การเรียงประโยคให้ถูกต้อง 4. การถาม-ตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน 5. การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	10. clear 11. sunglasses 12. T-shirt 13. shorts 14. flip-flops 15. raincoat 16. boots 17. sweater 18. gloves 19. jacket 20. scarf
เรื่องที่ 2 My family จำนวน 2 ชั่วโมง	ต 1.2 ป.5/1 ต 1.2 ป.5/4 ต 1.3 ป.5/1	เนื้อหา: Q: How many people are there in your family? A: There are _____ people in my family. They are _____, _____, and _____. Q: How many members are there in your family? A: There are _____ members in my family. They are _____, _____, and _____. Q: Can you tell me, who are they? A: Yes, I can. A: No, I can't. เพลง: How many people are there in your family? กิจกรรม: 1. ฝึกการพูดประโยค	1. grandfather 2. grandmother 3. grandparents 4. father 5. mother 6. parents 7. aunt 8. uncle 9. cousins 10. myself 11. younger sister 12. older sister 13. younger brother 14. older brother 15. siblings 16. niece 17. nephew 18. son 19. daughter

ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กิจกรรม	คำศัพท์
		กิจกรรม: 1. ฟังการพูดประโยค 2. ฟังการฟังจากคุณครู 3. การเรียงประโยคให้ถูกต้อง 4. การถาม-ตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน 5. การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	19. daughter 20. baby
เรื่องที่ 3 Feelings and Emotions จำนวน 2 ชั่วโมง	ต 1.1 ป.5/3 ต 1.2 ป.5/1 ต 1.2 ป.5/5	เนื้อหา: Q: How do you feel? A: I feel _____. Q: How do you feel today? A: Today, I feel _____. Q: Why do you _____? A: That's because I _____. Q: What's wrong with you? A: That's because I _____. เพลง: How do you feel today? กิจกรรม: 1. ฟังการพูดประโยค 2. ฟังการฟังจากคุณครู 3. การเรียงประโยคให้ถูกต้อง 4. การถาม-ตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน 5. การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	1. happy 2. sad 3. hot 4. cold 5. sleepy 6. hungry 7. thirsty 8. angry 9. surprise 10. sick 11. excited 12. bored 13. confident 14. proud 15. tired 16. worried 17. confused 18. shy 19. optimistic 20. shocked
เรื่องที่ 4 My hobbies จำนวน 2 ชั่วโมง	ต 1.1 ป.5/3 ต 1.2 ป.5/1 ต 1.3 ป.5/1	เนื้อหา: Q: What is your hobby? A: My hobby is _____. Q: What are your hobbies?	1. riding a bicycle 2. reading a book 3. swimming 4. listening to music

ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการจัด การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กิจกรรม	คำศัพท์
		<p>A: My hobbies are _____ and _____.</p> <p>Q: Why do you do in your free time _____?</p> <p>A: In my free time, I like _____.</p> <p>Q: What is your favorite hobby?</p> <p>A: My favorite hobby is _____.</p> <p>เพลง: What are your hobbies?</p> <p>กิจกรรม:</p> <ol style="list-style-type: none"> ฝึกการพูดประโยค ฝึกการฟังจากคุณครู การเรียงประโยคให้ถูกต้อง การถาม-ตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน 	<ol style="list-style-type: none"> playing football cooking baking painting playing guitar watching TV gardening hunting surfing doing yoga climbing jogging running dancing fishing camping
<p>เรื่องที่ 5 Drinks</p> <p>จำนวน 2 ชั่วโมง</p>	<p>ต 1.1 ป.5/3</p> <p>ต 1.2 ป.5/1</p> <p>ต 1.2 ป.5/3</p>	<p>เนื้อหา</p> <p>Q: What would you like to drink?</p> <p>A: I would like to drink _____.</p> <p>Q: What is your favorite drink?</p> <p>A: My favorite drink is _____.</p> <p>Q: What drink do you like?</p> <p>A: I like to drink _____.</p> <p>Q: What drinks do you like?</p> <p>A: I like to drink _____.</p> <p>Q: What drinks do you like?</p> <p>A: I like to drink _____ and _____.</p> <p>เพลง: Would you like something to drink?</p>	<ol style="list-style-type: none"> coffee espresso americano late cocoa milk chocolate milk strawberry milk milkshake fruits punch lemonade apple juice orange juice grape juice iced tea

ตาราง 9 (ต่อ)

แผนการจัดการ การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กิจกรรม	คำศัพท์
		กิจกรรม:	16. hot tea
		1. ฟังการพูดประโยค	17. green tea
		2. ฟังการฟังจากคุณครู	18. water
		3. การเรียงประโยคให้ถูกต้อง	19. mineral water
		4. การถาม-ตอบกับเพื่อนในชั้นเรียน	20. soda
		5. การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	

2.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง โดยมีองค์ประกอบ
ของแผน การจัดการเรียนรู้ดังนี้

2.1.4.1 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

2.1.4.2 สาระสำคัญ

2.1.4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.4.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

2.1.4.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

2.1.4.6 ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน/ ร่องรอยแสดงความรู้อยู่)

2.1.4.7 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1) ขั้นเร้าความสนใจ

2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา

3) ขั้นการฝึกทักษะ

4) ขั้นการนำไปใช้

5) ขั้นสรุป

2.1.4.8 สื่อการเรียนรู้

2.1.4.9 การวัดผลและประเมินผล

1) วิธีการวัดและประเมินผล

2) เครื่องมือวัด

3) เกณฑ์การวัดและประเมิน

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ความเหมาะสมของการเลือก กิจกรรม ภาษาที่ใช้ ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรม

2.1.6 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม ของแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละองค์ประกอบโดยใช้แบบประเมินคุณภาพของแผน การจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) ซึ่งการให้คะแนนความเหมาะสมของแบบประเมินคุณภาพและเกณฑ์เปรียบเทียบมีดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

	การให้คะแนนการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
	5 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด
	4 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก
	3 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง
	2 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย
	1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด
	เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
เหมาะสมมากที่สุด	คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความ
เหมาะสมมาก	คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความ
เหมาะสมปานกลาง	คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความ
เหมาะสมน้อย	คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความ
เหมาะสมน้อยที่สุด	คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความ
	ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมินความเหมาะสมของแผนการจัด
	การเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ย 3.51 หรือ ระดับมากขึ้นไป ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของ
	แผนการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย 4.64 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

2.1.7 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถม ศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ต่อไป

2.2 บทเพลงเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 บทเพลง โดยมีการสร้างและหาคุณภาพตาม ขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเซนต์โยเซฟ นครสวรรค์

2.2.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบ หลักการ และลักษณะที่ดีของเพลง ประกอบการสอน

2.2.3 สร้างเพลงประกอบการสอนจำนวน 5 บทเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้อง กับสาระที่จัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน ประกอบด้วย

เพลงที่ 1 How's the weather like today?

เพลงที่ 2 How many people are there in your family?

เพลงที่ 3 How do you feel today?

เพลงที่ 4 What are your hobbies?

เพลงที่ 5 Would you like something to drink?

2.2.4 นำเพลงประกอบการสอนที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ทำการตรวจสอบความเหมาะสมของบทเพลงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในด้านเนื้อหา การใช้ภาษา ตลอดจนถึงความเหมาะสมกับวัยและเวลาที่ใช้ในแต่ละเพลง

2.2.5 ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำเพลง ประกอบการสอนทั้งหมดที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษานำให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาว่าเพลงทั้ง 5 ชุดที่สร้างขึ้นมานั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ การเรียนรู้หรือไม่

2.2.6 นำเพลงที่ผ่านผลการประเมินมาใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ต่อไป

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็น แบบเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

2.3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเซนต์โยเซฟ

นครสวรรค์ วิธีการสร้างแบบทดสอบที่ดี วิธีการหาความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สมณี กัททียธนี (2556)

2.3.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเทคนิค วิธีการ ลักษณะข้อสอบที่ดีจากเอกสารการสร้างแบบทดสอบ และการวัดผลประเมินผลทางการศึกษา

2.3.3 วิเคราะห์ตัวชี้วัด เนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

ตาราง 10 แสดงการวิเคราะห์การออกแบบการสร้างแบบทดสอบ (Test Blueprint)

จำนวนข้อสอบแต่ละระดับพฤติกรรม								
ตัวชี้วัด	เนื้อหา	ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	ประยุกต์ใช้	วิเคราะห์	ประเมินค่า	สร้างสรรค์	รวมจำนวนข้อ
ต 1.1 ป.5/3	1. Weathers	2	2		3			7
ต 1.2 ป.5/1	1.1 Our sky	✓	✓		✓			
ต 1.3 ป.5/3	1.2 How's the weather?	✓	✓		✓			
ต 1.2 ป.5/1	2. My Family		5		1			6
ต 1.2 ป.5/4	2.1 Who are they?		✓		✓			
ต 1.3 ป.5/1	2.2 Family tree		✓		✓			
ต 1.1 ป.5/3	3. Feelings and Emotions	2	2		1			5
ต 1.2 ป.5/1	3.1 Feelings	✓	✓		✓			
ต 1.2 ป.5/5	3.2 How do you feel today?	✓	✓		✓			
ต 1.1 ป.5/3	4. Hobbies	2	3		1			6
ต 1.2 ป.5/1	4.1 Activities	✓	✓		✓			
ต 1.3 ป.5/1	4.2 What is your hobby?	✓	✓		✓			
ต 1.1 ป.5/3	5. Drinks	4	2					6
ต 1.2 ป.5/1	5.1 Drinks	✓	✓					
ต 1.2 ป.5/3	5.2 What would you like to drink?	✓	✓					
รวม		10	14		6			30

2.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่สอน

2.3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของการเลือกข้อคำถาม ภาษาที่ใช้ ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในการสอบวัดผล

2.3.6 ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.3.7 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและตัวชี้วัด เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับตัวชี้วัด โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (สมนึก ภัททิยธนี, 2556) ดังนี้

คะแนน +1 แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับตัวชี้วัด

คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับตัวชี้วัด

คะแนน -1 แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับตัวชี้วัด

2.3.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พร้อมทั้งปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสม โดยคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.6 และปรับปรุงข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.6 ได้แบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.6–1.00 ได้ข้อสอบ 60 ข้อ

2.3.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนเซนต์โยเซฟ นครสวรรค์ จำนวน 46 คน ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษมาแล้ว เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยตรวจให้คะแนนข้อสอบที่ตอบถูก 1 คะแนน ส่วนข้อที่ผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ให้ 0 คะแนน วิเคราะห์เพื่อหาค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (R) และคัดเลือกข้อที่มีความง่าย (P) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (R) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ

2.3.11 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 30 ข้อ มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (KR-20) (พิสนุ พงศ์ศรี, 2551) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

2.3.12 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปใช้ในการทดลองกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

2.4 แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.4.1 ศึกษาหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ

2.4.2 จัดทำแบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษ โดยอ้างอิงจาก Cohen (1994) โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

ระดับ 3 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่ จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด รู้ความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า

ระดับ 2 หมายถึง สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย รู้ความหมายคำศัพท์เล็กน้อยและไม่ชัดเจน ปฏิบัติตามคำสั่งได้ไม่ค่อยถูกต้องและค่อนข้างช้า

ระดับ 1 หมายถึง ตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมาก แทบไม่รู้จักความหมายคำศัพท์เลย ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก

2.4.3 นำแบบประเมินการฟังไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของแบบประเมิน ภาษาที่ใช้ ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในการประเมิน

2.4.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและทักษะที่ต้องการวัด เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามและทักษะที่ต้องการวัด โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (สมนึก ภัททิยธนี, 2556) ดังนี้

คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

2.4.5 นำแบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พร้อมทั้งปรับปรุงแบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสม โดยคัดเลือกข้อประเมินที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.6 ซึ่งแสดงว่าข้อประเมินมีความเที่ยงตรงกับเนื้อหา

2.4.6 นำแบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์

2.5 แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงมีขั้นตอนการสร้างและหาคูณภาพ ดังนี้

2.5.1 ศึกษาหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2.5.2 จัดทำแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษโดยอ้างอิงจาก กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนการพูดไว้ ดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อกำหนด ออกเสียงใช้ศัพท์ สำนวนถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม

ระดับ 3 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงถูกต้อง พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย

ระดับ 2 หมายถึง สื่อสารได้ตรงประเด็นเป็นบางส่วน เนื้อหาและออกเสียงถูกต้องเป็นบางส่วน พูดได้คล่องแคล่วแต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย

ระดับ 1 หมายถึง สื่อสารเนื้อหาได้น้อย ออกเสียงไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ พูดเหมือนท่องจำ มีการประสานตากับผู้ฟังบ้างเป็นระยะ

2.5.3 นำแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของแบบประเมิน ภาษาที่ใช้ ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในการประเมิน

2.5.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและทักษะที่ต้องการวัด เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ระหว่างข้อคำถามและทักษะที่ต้องการวัด โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (สมนึก ภัททิยธนี, 2556) ดังนี้

คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามทักษะที่ต้องการวัด

2.5.5 นำแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พร้อมทั้งปรับปรุงแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสม โดยคัดเลือกข้อประเมินที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.6 ซึ่งแสดงว่าข้อประเมินมีความเที่ยงตรงกับเนื้อหา

2.5.6 นำแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์

2.6 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

2.6.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.6.2 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ กำหนดนิยามความหมายของความพึงพอใจ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านกิจกรรมการเรียน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ

2.6.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง จำนวน 12 ข้อ โดยเป็นแบบวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) โดยกำหนดความคิดเห็น 5 ระดับ คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

ในการพิจารณาว่านักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงอยู่ในระดับใด จะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนโดยใช้เกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545) ดังนี้

เกณฑ์การตัดสินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง

คะแนนเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

2.6.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของจำนวนข้อ และการใช้ภาษา

2.6.5 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามได้ตรงตามนิยามที่ต้องการวัด เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบสอบถามความพึงพอใจได้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัด โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (สมนึก ภัททิยธนี, 2556) ดังนี้

คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามความพึงพอใจได้ตรงตามนิยามที่ต้องการวัด

คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามความพึงพอใจได้ตรงตามนิยามที่ต้องการวัด

คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามความพึงพอใจได้ไม่ตรงตามนิยามที่ต้องการวัด

2.6.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พร้อมทั้งปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสม โดยคัดเลือกข้อประเมินที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.6 จำนวน 12 ข้อ

2.6.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจมาคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบ สอบถามความพึงพอใจ โดยคำนวณการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2549) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

2.6.8 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ปรับปรุงให้แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขอลงหนังสือจากวิทยาลัยการศึกษาไปยังโรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

2. ประชุมนิเทศชี้แจงกระบวนการทดลองการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 15205 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 All Around Us โดยจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง และการวัดและประเมินผลต่อนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 43 คน

3. ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาทำแบบทดสอบ 60 นาที

4. ประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบประเมินการฟัง และแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ มีลักษณะแบบ Scoring Rubrics 4 ระดับ

5. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง ในระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

6. ทดสอบหลังการทดลอง (Post-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาทำแบบทดสอบ 60 นาที

7. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 ทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยลำดับการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1. วิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง โดยการนำคะแนนผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่า t

3. วิเคราะห์ผลการประเมินทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 70

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC: Index of item objective congruence) (ปราวณี หล้าเบ็ญสะ, 2559) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง ความเหมาะสม ความถูกต้อง

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.1.2 ค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของคำถามแต่ละข้อ

R แทน จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก

N แทน จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

2.1.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

$$r = \frac{R_H - R_L}{n}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก

R_H แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง

R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.1.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตรของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร KR-20 (พิสนุ พงศ์ศรี, 2551)

$$r_n = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_n แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1-p$

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

2.1.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยคำนวณการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2549)

$$a = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ a แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ

K แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามความพึงพอใจ

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของแต่ละข้อคำถาม

s_t^2 แทน ความแปรปรวนรวมทั้งฉบับ

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551)

$$P = \frac{F}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

F แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว

$(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

การเปรียบเทียบคะแนนโดยใช้สถิติทดสอบค่า t (t-test Dependent) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน หรือมีสูตร ดังนี้ (พิสนุ พงศรี, 2551)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ D แทน ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

$\sum D$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

$\sum D^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่ยกกำลังสอง

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง รายละเอียดปรากฏดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด			
1.1 กำหนดมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านพุทฺทพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย			
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/สาระสำคัญและกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.84	0.29	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ			
2.1 เสนอประเด็นหลักของเรื่องที่สอนได้อย่างครอบคลุม	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2 มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.67	0.58	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.67	0.58	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ และเจตคติ	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/สาระสำคัญ และกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ระบุพฤติกรรมชัดเจน สามารถวัดและประเมินได้	4.33	0.58	มาก
3.4 ระบุพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.67	0.44	มากที่สุด
4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน			
4.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด/สาระสำคัญ และกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.67	0.58	มากที่สุด
5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์			
5.1 สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ	4.33	0.58	มาก
5.2 สอดคล้องกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน	4.33	0.58	มาก
รวม	4.33	0.58	มาก
6. ชิ้นงาน/ภาระงาน			
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
6.2 ชิ้นงาน/ ภาระงานเหมาะสมกับระดับของนัก เรียน	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
6.3 ชี้นำงาน/ภาระงานส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.67	0.58	มากที่สุด
7. กระบวนการจัดการเรียนรู้			
7.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย และเหมาะสมกับระดับชั้น ของผู้เรียน	4.67	0.58	มากที่สุด
7.2 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ	4.67	0.58	มากที่สุด
7.3 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอน และเร้าความสนใจของ นักเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
7.4 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ	4.33	0.58	มาก
7.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.67	0.46	มากที่สุด
8. สื่อการเรียนรู้			
8.1 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 สื่อการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
8.4 สื่อการเรียนรู้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับความสามารถ ของนักเรียน	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.84	0.29	มากที่สุด
9. การวัดและประเมินผล			
9.1 วิธีการวัดและเครื่องมือการวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย	4.67	0.58	มากที่สุด
9.2 วิธีการวัดและเครื่องมือการวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์ และกระบวนการเรียนรู้	4.00	0.00	มาก
9.3 เกณฑ์การประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความสามารถ ของผู้เรียน	4.33	0.58	มาก
9.4 มีการระบุเกณฑ์การวัดและประเมินที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม	4.42	0.44	มาก
เฉลี่ย	4.64	0.47	มากที่สุด

จากตาราง 11 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64, S.D. = 0.47$)

เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ด้านมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด และด้าน สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.84, S.D. = 0.29$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดคือ กำหนดมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/ จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะ ซึ่งอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านสื่อการเรียนรู้คือ สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้เหมาะสม กับวัยของนักเรียน ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) รองลงมาได้แก่ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67, S.D. = 0.44$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/สาระสำคัญและกิจกรรม การเรียนรู้ ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ย ต่ำกว่าด้านอื่น คือด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความเหมาะสมในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.33 ($S.D. = 0.58$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่นในด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คือ สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.33, S.D. = 0.58$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตาม แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง

ตาราง 12 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ($n = 43$)

ตัวแปร	n	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	P- value
			\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	43	30	19.02	5.86	23.37	4.96	13.14	.000

หมายเหตุ: * $P < .05$

จากตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.02 (S.D. = 5.86) และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.37 (S.D. = 4.96) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตาราง 13 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงหลังการเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ			
รายการ	จำนวน (คน)	ผ่านเกณฑ์ (คน)	ร้อยละ
1. ด้านความเข้าใจ	43	39	90.70
2. ด้านการจับใจความสำคัญ	43	41	95.35
3. ด้านการรู้ความหมายคำศัพท์	43	40	93.02
4. ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง	43	38	88.37
รวม			91.86

หมายเหตุ: *n = 43

จากตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังการเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่ามีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษอยู่ที่ร้อยละ 91.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการจับใจความสำคัญ มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินสูงสุด 41 คน คิดเป็นร้อยละ 95.35 รองลงมาได้แก่ด้านการรู้ความหมายคำศัพท์

มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมิน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 และด้านที่มีนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินต่ำที่สุดคือ ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมิน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงหลังการเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ			
รายการ	จำนวน (คน)	ผ่านเกณฑ์ (คน)	ร้อยละ
1. ด้านความถูกต้องด้านเนื้อหา	43	40	93.02
2. ด้านความสามารถด้านการพูด	43	38	88.37
รวม			90.70

หมายเหตุ: *n = 43

จากตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่ามีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษอยู่ที่ร้อยละ 90.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความถูกต้องด้านเนื้อหา มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินสูงที่สุด 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 และด้านที่มีนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินต่ำที่สุดคือ ด้านความสามารถด้านการพูด มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมิน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน				
1	เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.63	0.48	มากที่สุด
2	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียน	4.53	0.50	มากที่สุด
3	เปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ	4.44	0.50	มาก
4	นักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	4.63	0.48	มากที่สุด
เฉลี่ยด้านบรรยากาศในชั้นเรียน		4.56	0.50	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียน				
1	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	4.53	0.50	มากที่สุด
2	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	4.37	0.48	มาก
3	กิจกรรมการเรียนรู้มีสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียน	4.53	0.50	มากที่สุด
4	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น	4.58	0.49	มากที่สุด
เฉลี่ยด้านกิจกรรมการเรียน		4.50	0.49	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
1	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	4.51	0.50	มากที่สุด
2	สื่อการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาได้ดี และสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้	4.56	0.50	มากที่สุด
3	นักเรียนมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.58	0.49	มากที่สุด

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
4	นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษสูงขึ้น	4.37	0.48	มาก
	เฉลี่ยด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.51	0.49	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.52	0.49	มากที่สุด

หมายเหตุ: *n = 43

จากตาราง 15 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.49) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.50) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและนักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.48) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านกิจกรรมการเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.49) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่นในด้านกิจกรรมการเรียนคือ กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.48)

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 3) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 5 ห้อง ได้แก่ ห้อง ป.5/1 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/2 จำนวน 46 คน ห้อง ป.5/3 จำนวน 43 คน ห้อง ป.5/4 จำนวน 43 คน และห้อง ป.5/5 จำนวน 42 คน รวมทั้งสิ้น 220 คน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 43 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง 2) บทเพลงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เพลง 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 30 ข้อ 4) แบบประเมินการฟังภาษาอังกฤษ เกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับ 5) แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubrics จำนวน 4 ระดับ และ 6) แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยประเมินค่าเป็น 5 ระดับตามแนวคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 12 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบคะแนนโดยใช้สถิติทดสอบค่า t สรุปผลการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 4.64 ด้านมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด และด้านสื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น คือด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความเหมาะสมในระดับมาก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.02 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.37

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูด พบว่าหลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง มีทักษะการฟังร้อยละ 91.86 และทักษะการพูดร้อยละ 90.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 70

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและนักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันและอยู่ในระดับมากที่สุดและด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านกิจกรรมการเรียน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่นในด้านกิจกรรมการเรียนคือ กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำประเด็นการค้นพบมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 4.64 อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ และสังเคราะห์องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลาง วิชาต่างประเทศ 2) สาระสำคัญ 3) จุดประสงค์/วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 4) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 5) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 6) ชิ้นงานหรือภาระงาน 7) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 8) สื่อการเรียนรู้ และ 9) การวัดผลและประเมินผล สอดคล้องกับ กาญจนา วัฒมา (2547) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สำคัญ ประกอบด้วย 1) มาตรฐานการเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 2) สาระการเรียนรู้ 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) เนื้อหาสาระ 5) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 7) กระบวนการวัดและประเมินผล 8) กิจกรรมเสนอแนะ และ 9) บันทึกหลังสอน เช่นเดียวกับ อารมณ์ ใจเที่ยง (2546) ได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) วิชา หน่วยที่สอน และสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง 2) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม 3) สาระการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนการสอน 5) สื่อการเรียนการสอน และ 6) วัดผลประเมินผล อีกทั้งสอดคล้องกับ เอกรินทร์ สีมหาศาล (2552) ได้จัดทำองค์ประกอบของแผนไว้ทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ 5) สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผล และ 7) บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยนำแนวคิดของทั้ง 3 ท่านมาปรับใช้กับแผนการจัดการเรียนรู้นี้ จึงทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีรายละเอียดและขั้นตอนที่ชัดเจนทำให้การออกแบบการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามระบบที่วางไว้ ส่งผลให้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแผนการจัดการเรียนรู้ได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา และประเมินความเหมาะสมของแต่ละองค์ประกอบโดยผู้เชี่ยวชาญ ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้สอนได้ตั้งไว้ ดังที่ สำลี รักสุทธี (2553) กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนที่ดีจะต้อง ประกอบด้วย

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วน มีกิจกรรม สื่อ การวัดและประเมินผล ที่สอดคล้องกัน ที่สำคัญต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากที่สุด ทุกขั้นตอน ทุกกระบวนการ ต้องลงสู่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วันวิสาข์ ไทยเขียว (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My School สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง My School สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมในระดับมาก ซึ่งผลวิจัยฉบับนี้แสดงให้เห็นถึงคุณภาพ และความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การมีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ดีจะส่งผลให้แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่นคือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความเหมาะสมในระดับ มาก ดังนั้นการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ ควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึก ปฏิบัติทางภาษา เช่น การนำ เสนอผลงาน การพูดหน้าชั้นเรียน หรือการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถ ฝึกการฟังและการพูด มีการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อให้ กิจกรรมสอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนทำงาน ร่วมกันเป็นกลุ่ม ทั้งกิจกรรมในและนอกชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ตามธรรมชาติของวิชาและตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อ ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ที่พบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น กว่าเดิม เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ได้มีการจัดกิจกรรมการพัฒนาผู้เรียนให้กล้าแสดงออก ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เข้าใจคำศัพท์และความหมาย นักเรียนมีความใส่ใจในการเรียน และสนุกสนานไปกับบทเพลงในการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์และบท สนทนาได้ ในเรื่องดังกล่าว ศิริพร หงส์พันธุ์ (2540) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนบทเพลงว่า ครูควรจัดบทเพลงประกอบการเรียนการสอนให้เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนอย่าง เหมาะสม เพราะการใช้บทเพลงประกอบการสอนเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้เด็กสนใจบทเรียน และรู้สึกสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย ในการใช้บทเพลงประกอบการสอนนั้น ครูจะต้องมีวิธีที่จะทำ ให้เด็กสนใจและร้องเพลงได้ และควรเลือกเพลงที่เหมาะสมกับเด็กด้วย เช่นเดียวกับ ปราโมทย์

ไวทยกุล (2540) ที่กล่าวถึงจุดมุ่งหมายอย่างกว้าง ๆ ของบทเพลงประกอบบทเรียนไว้ว่าเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของวิชาทำให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวของบทเรียนได้รวดเร็วและง่าย นักเรียนเกิดความสนุกไม่เบื่อหน่าย ทั้งยังช่วยให้บทเรียนนั้นมีกิจกรรมอีกด้วย อีกทั้งในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีขึ้น สอดคล้องกับ สมสมัย วัชรินทร์รัตน์ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับ อรวรรณ ศรีบุญเพชร (2555) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.33 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 76.67 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 รวมทั้ง ปัทมา วาสสามัคคี (2558) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูด ที่พบว่าหลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง มีทักษะการฟังร้อยละ 91.86 และทักษะการพูดร้อยละ 90.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 70 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้จัดทำกิจกรรมที่เสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ กรมวิชาการ (2545) กล่าวว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้จริง กิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ตรงที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง

(Brainstorming Activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ ๆ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การใช้เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ สอดคล้องกับ เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภัทรนันท์ (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี และหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับ อาภรณ์ มณีรัตน์ อมลวรรณ วีระธรรมโม และศิริรัตน์ สินประจักษ์ผล (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ กัญญาภัส รัตนเรืองศิลป์ (2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการฟัง พูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังพบว่า ผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนเป็นระดับคุณภาพดี ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ จากระดับคุณภาพอ่อนมากเป็นระดับคุณภาพดี และความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และผู้เรียนร้อยละ 40.63 มีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ร้อยละ 34.37 อยู่ในระดับดีมาก

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ มีความสนุกสนาน และมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารมาก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ได้ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ อรรอุมา จารเครือ (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่รัตน พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกมโดยรวม

อยู่ในระดับมากที่สุด เช่นเดียวกับ คอสิเย๊ะ เจ๊ะโต (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการสอน และด้านผู้สอนตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง ในด้านกิจกรรมการเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่นคือกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ดังนั้นการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ครูควรเลือกพัฒนากิจกรรม หรืออาจมีกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายขึ้น ให้นักเรียนปฏิบัติเป็นรายบุคคล คู่ หรือแบบกลุ่ม เช่น การใช้เกม หรือบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความสุขสนทนและไม่รู้สึกลำบากกับกิจกรรมเดิม ๆ และเกิดความมั่นใจในการฝึกปฏิบัติฟังพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจและข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการนำผลการศึกษาไปใช้ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการวิจัยที่พบว่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่นคือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยมีความเหมาะสมในระดับมาก ดังนั้นการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ ครูควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทางภาษา เช่น การนำเสนอผลงาน การพูดหน้าชั้นเรียน หรือการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถ ฝึกการฟังและการพูด มีการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดกิจกรรมสอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทั้งกิจกรรมในและนอกชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามธรรมชาติของวิชาและตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ที่พบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูด ที่พบว่าหลังเรียนผู้เรียนมีทักษะการฟังร้อยละ 91.86 และทักษะการพูดร้อยละ 90.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 70 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลต่อผู้เรียน ดังนั้นครูควรนำวิธีการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ ตลอดจนสามารถนำแนวทางนี้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง ในด้านกิจกรรมการเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่น คือกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ดังนั้นการนำผลการวิจัยไปใช้ครูควรเลือกพัฒนากิจกรรม หรืออาจมีกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติเป็นรายบุคคล คู่ หรือแบบกลุ่ม เช่น การใช้เกม หรือบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความสนุกสนานและไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับกิจกรรมเดิม ๆ และเกิดความมั่นใจในการฝึกปฏิบัติฟังพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เทคนิควิธีการอื่น ๆ ที่มีต่อทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

บรรณานุกรม

- Allwright. (1983). **Language Learning through Communication Practice. The Communicative Approach to Language Teaching** (พิมพ์ครั้งที่). Oxford: Oxford University Press.
- Barelson and Steiner. (1964). **Human behavior** (พิมพ์ครั้งที่). New York: Harcourt, Brace and World.
- Brown. (1994). **Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy** (พิมพ์ครั้งที่). New Jersey: Prentice Hall.
- Byrne. (1986). **Teaching Oral English** (พิมพ์ครั้งที่). Singapore: Longman.
- Canale and Swain. (1980, online). **Theoretical base of communicative approaches to second language teaching and testing**. สืบค้นเมื่อ September 25, 2020, จาก <http://www.carla.umn.edu/assessment/VAC/research/theory>.
- Carral. (1982). **Testing Communication Performance** (พิมพ์ครั้งที่). London: Pergamon.
- Cohen. (1994). **Assessing Language Ability in the Classroom** (พิมพ์ครั้งที่). Boston: Heinle and Heinle.
- Delbende. (1992). Short-term Music Instruction and Young Children Development Music attitude. **Journal of Research in Music Education**, 37(2), 212-236.
- Harmer. (1986). **The Practice of English Language Teaching** (พิมพ์ครั้งที่). London: Longman.
- Hubbard. (1983). **A Training Course for TEFL** (พิมพ์ครั้งที่). Oxford: Oxford University Press.
- Hymes. (1979). **The Communicative Approach to Language Teaching** (พิมพ์ครั้งที่). London: Oxford University Press.
- Irene. (1995). An Original Approach to the Teaching of song in the Classroom. **English Teaching Forum**, 12(28).
- Krashen and Terrell. (1983). **The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom** (พิมพ์ครั้งที่). Oxford: Alemany.
- Lemlech. (1999). **Classroom Management: methods and techniques for elementary and secondary teachers** (พิมพ์ครั้งที่ 3). Waveland: Prospect Heights.

Morrow. (1981). **Introduction: Principles of Communicative Methodology**

Communicative in the Classroom (พิมพ์ครั้งที่). Essex: Longman.

Paluston and Bruder. (1976). **Teaching English as a Second Language: Techniques and**

Procedures (พิมพ์ครั้งที่). Massachusetts: Winthrop.

Rost. (1991). **Listening in Action** (พิมพ์ครั้งที่). English: Prentice Hall International.

Savignon. (1999). **Communicative Competence** (พิมพ์ครั้งที่). Massachusetts: Addison-

Wesley.

Scott. (1981). **Communication in the Classroom** (พิมพ์ครั้งที่). London: Longman.

Scott. (1994). **The new circles of learning cooperation in the classroom and school**

(พิมพ์ครั้งที่). Virginia: Association.

Stromborg. (1984). **Selecting an instrument to measure quality of life** (พิมพ์ครั้งที่).

London: Oncology Nursing Forum.

Taylor. (1983). Teaching ESL: Incorporation and Communicative Student-Centered

Component. **TESOL Quarterly**, 1, 69-87.

Valette. (1972). **Modern Language Performance Objective and Individualization** (พิมพ์

ครั้งที่). New York: Harcourt Brace Javanovich.

Verderber. (2007). **Communicate** (พิมพ์ครั้งที่ 12). USA: Wadsworth Pub.

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภัทรนันท์. (2560). การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อ
เพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษา ระดับ
ปริญญาตรี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 19(4), 55.

เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียง
ต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
สุวรรณภูมิ.

เรืองศักดิ์ อำไพพันธ์. (2542). **Teaching with Songs** (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2552). คู่มือการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การ
รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2551). เรื่องน่ารู้สู่การใช้หลักสูตรแกนกลางฯ 51 (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญ
ทัศน์.

แพรวพรรณ สมทรัพย์. (2545). การสร้างแผนการสอนที่ใช้เกมประกอบการสอนคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

กรมวิชาการ. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่).

กรุงเทพฯ: ม.ป.ป.

กรมอาเซียน. (2555). กฎบัตรอาเซียน (Asian Charter) (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กรมอาเซียน
กระทรวงการต่างประเทศ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่).

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์กระทรวงศึกษาธิการ.

กัญญ์ปภัล รัตนเรืองศิลป์. (2557). การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้าน
ไวยากรณ์ และความสามารถในการฟังพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

กาญจนา ปราบพาล. (1954). ทฤษฎีแรงจูงใจ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.

กาญจนา วัฒนา. (2547). การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). นครปฐม: สำนักพิมพ์สถาบัน
พัฒนาผู้บริหารการศึกษา.

กาญจนาพร รุจิโณม. (2561). การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยกับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21. วารสาร
ศิลปการจัดการ, 2(3), 201.

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์. (2540). สอนภาษาไทยอย่างไรให้สนุก. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 1(2),
8-13.

คอลลีเยาะ เจ๊ะโต. (2559). ความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา (พิมพ์ครั้งที่). ยะลา: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

จรัส โพธิ์จันทร์. (2553). ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลในภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์,
กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

จาริณี อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2559). ความพึงพอใจและพฤติกรรมการบริโภคขนมไทยของลูกค้าชาวไทยใน
จังหวัดกรุงเทพมหานคร. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, ปทุมธานี.

จิตติวรรณ อินทรผล. (2549). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6) โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

ชนิดสิริ ศุภพิมล. (2545). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

ชมพูนุท อ้นจันทร์. (2550). การใช้วีดิทัศน์ออนไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความ
เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.

- ชัยพร รูปน้อย. (2540). การจัดนันทนาการสำหรับกิจกรรมยูวภาษา (พิมพ์ครั้งที่). เพชรบุรี: สำนักพิมพ์ศูนย์
พลและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2549). เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย: แนวทางสู่ความสำเร็จ (พิมพ์ครั้งที่ 1). นนทบุรี: ไท
เนรมิตกิจ อินเทอร์เน็ต โปรเกรสซิฟ.
- ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2544). มาแต่งเพลงเพื่อการสอนภาษาไทยกันเถอะ. วารสารวิชาการ, 4(2), 59-63.
- ณัฐ จีระเดชากุล. (2541). นันทนาการสำหรับเด็ก (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง
เฮ้าส์.
- ทองสุข รวยสูงเนิน. (2543). คู่มือการสร้างแผนการสอนที่เน้นกระบวนการตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง 2533
(พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.
- ทิพพิติ ของแสงคุณ. (2535). กิจกรรมสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพย์วัลย์ พันธุ์เจริญ. (2548). การพัฒนาชุดการสอนเพลงเพื่อการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกรับใหญ่วังกุศลกิจพิทยาคม จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.,
มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ธนกร สุวรรณพฤติ. (2558). การพัฒนารูปแบบการสอนกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ปร.ด.,
มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ธูปทอง กว่างสวัสดิ์. (2549). การสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่). มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- นพินิตย์ วงศ์สุ. (2556). ความพึงพอใจของผู้ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารด้านโครงการ (E-Project)
มหาวิทยาลัยแม่โจ้ (พิมพ์ครั้งที่). เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). วิธีวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2549). สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- บุรชัย ศิริมหาสาร. (2545). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- ประนอม สุรัสวดี. (2539). กิจกรรมและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทย
วัฒนาพานิช.
- ประภาพร สุขพูล. (2544). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มการเรียนรู้และพื้นฐานอาชีพชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง งานประดิษฐ์จากข้าวโพดโดยใช้โครงงาน. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม., มหาสารคาม.
- ปราโมทย์ ไวยกุล. (2540). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน

- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้บทเพลงพื้นบ้านภาคกลางประกอบกับการสอนคู่มือครู.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ปราการ กองแก้ว. (2546). การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด
ของผู้ผลิตสุชภัณฑรายใหญ่: กรณีศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ บธ.ม.,
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, นนทบุรี.
- ปราณี หล้าเบญจสะ. (2559). การวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). ยะลา: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ราชภัฏยะลา.
- ปัทมา วาสสามัคคี. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้
ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 9(1), 65-74.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พระมหาสมัคร มหาวิโร. (2559). ความสำคัญของภาษาอังกฤษในประชาคมอาเซียน. วารสารสถาบันวิจัย
ญาณสังวร, 7(1), 173.
- พิสนุ พงศรี. (2551). (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ด่านสุทธา.
- พีรพัฒน์ ปริญญา และสงวนศรี ไทรอด. (2560). การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและ
แรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองโยง โดยใช้วิธี
สอนด้วยกิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์. รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
SMARTS, 8, 313-321.
- ภัทรกมล รักสวน. (2561). การพัฒนาคู่มือและนวัตกรรมภาษาอังกฤษที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำงานด้านอุตสาหกรรมบริหารสาขาการบริการโรงแรมและที่พักใน
ประชาคมอาเซียน สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนแม่ฮ่องสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่,
เชียงใหม่.
- มณี แก้วมณี. (2554). ผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่องที่มีต่อความสามารถในการฟัง
และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดหัวกระสังข์ จังหวัด
ฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏนครินทร์, ฉะเชิงเทรา.
- ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนถาวรานุกุล จังหวัดสมุทรสงคราม. วารสารวิชาการกลุ่มมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์, 5(1), 345.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยา
สาส์น.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2539). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: พัฒนา
คุณภาพวิชาการ.

- วรารณ คำอ่อน. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.
- วรารณ วราธิพร. (2543). การใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและ พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. สารนิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วรารณ วราธิพร พัทธ์ชัย นิลนพคุณ และ อุษา คงทอง. (2558). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารราชพฤกษ์, 13(1), 63-70.
- วัฒนาพร ระจับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- วันวิสาข์ ไทยเขียว. (2551). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง **My School** สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน.
- วาทีณี ศรีแป๊ะบัว. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และ ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้อรรถลักษณะ ประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนต่อคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2530). เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิภาดา รัตน์วิจักขณ์. (2540). การพัฒนากิจกรรมฟัง-พูดตามแนวคิดแบบผสมผสานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ ธุรกิจโรงแรม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ **Backward Design** (พิมพ์ครั้งที่). มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิลาวรรณ วงศ์ลังกา. (2530). หลักการสอนภาษาต่างประเทศ (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: สำนักพิมพ์สถาบัน ราชภัฏนครปฐม.
- ศิริพร หงส์พันธุ์. (2540). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาในโรงเรียน (พิมพ์ครั้งที่). สุรินทร์: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ศุภวัลย์ ชูมี. (2557). ผลการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกาบัง จังหวัดสตูล. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2563). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562 (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันทดสอบ ทางการศึกษาแห่งชาติ.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2556). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมยศ แม่นแย้ม. (2543). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

- สมสมัย วัชรินทร์รัตน์. (2550). การพัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สายฝน ทรงเลียงไชย. (2544). การศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมและเกมภาษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศป.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นายกรัฐมนตรีย.
- สำราญ จุช่วย. (2552). ความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาจีน ครูอาสาชาวไทยในระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2552 (พิมพ์ครั้งที่). นนทบุรี: สำนักพิมพ์วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ลำลี รักสุทธิ. (2553). การจัดทำสื่อวัตกรรมการและแผนประกอบสื่อวัตกรรมการ (พิมพ์ครั้งที่). นนทบุรี: พิมพ์.
- ลำลี รักสุทธิ และคณะ. (2544). เทคนิควิธีการพัฒนาหลักสูตรแบบบูรณาการ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- สิริพัชร เจษฎาภิโรจน์. (2550). การสอนระดับประถมศึกษา 2 (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุจรีต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ โกชนสมบูรณ์. (2550). ผลของการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารวิชาการ, 45, 142.
- สุพัฒน์ดา ภาราม. (2557). ความพึงพอใจของประชาชนจากการชำระภาษีบำรุงท้องที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเทพมงคล อำเภอบางซ้าย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ รป.ม., มหาวิทยาลัยศรีประทุม, กรุงเทพฯ.
- สุมิตร อังวัฒน์กุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรินทร์ พิศสุวรรณ. (2555). อาเซียน รู้ไว้ ได้เปรียบแน่ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: อมรินทร์ปรีณิต.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2551). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จำกัดภาพพิมพ์.
- อรรวรรณ ศรีบุญเพชร. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 35, 87-93.
- อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. (2555). พฤติกรรมและการสื่อสารในองค์การ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: วีพรีนท์.
- อรอุมา จารเครือ. (2562). การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้

เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่วิทยาลัยศึกษา. การประชุมวิชาการเสนอ
ผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ, 20, 5-8.

อวยชัย ผกามาต. (2542). วาทกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อาภรณ์ มณีรัตน์ อมลวรรณ วีระธรรมโม และศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล. (2560). การจัดการเรียนรู้โดยใช้
แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 17(2), 15-23.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางรัชดา เรืองมัจฉา ครูผู้สอน รายวิชาภาษาอังกฤษ (ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น) โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์
2. นางสาวนนทিকা เกศดี ครูผู้สอน รายวิชาภาษาอังกฤษ (ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์
3. นางสาวเปลวเทียน อุบลคลี่ ครูผู้สอน รายวิชาภาษาอังกฤษ (ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น) โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน มีลักษณะแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
3. เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 เพลง
4. แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยมีเกณฑ์การประเมินแบบ Scoring Rubrics 4 ระดับ กำหนดประเด็นการประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ การรู้ความหมายคำศัพท์ และการปฏิบัติตามคำสั่ง
5. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีเกณฑ์การประเมินแบบ Scoring Rubrics 4 ระดับ กำหนดประเด็นการประเมิน 2 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้องด้านเนื้อหาและความสามารถด้านการพูด
6. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้อยู่ในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้และนำไปปรับปรุงให้แผนการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

3. การประเมินนี้มีองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ ได้แก่ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ชี้นำงาน/ภาระงาน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

ขอความกรุณาท่านพิจารณาข้อความต่าง ๆ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ระดับความเหมาะสม” ที่ตรงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และโปรดให้ข้อเสนอเพิ่มเติมในช่อง “ข้อเสนอแนะ” เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไป โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์ต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในครั้งนี้

ลงชื่อ ผู้วิจัย

(นางสาวธิษณา พ้าสาร)

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

รายการพิจารณา	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด					
1. กำหนดมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ ด้านพุทธรพีสัย ทักษะ พีสัย และจิตพีสัย					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้/ ตัวชี้วัด/ สาระสำคัญและกิจกรรมการเรียนรู้					
สาระสำคัญ					
1. เสนอประเด็นหลักของเรื่องที่สอนได้อย่างครอบคลุม					
2. มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย					
3. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระ การเรียนรู้					
จุดประสงค์การเรียนรู้					
1. ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ และเจตคติ					
2. สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ สาระสำคัญและกิจกรรมการเรียนรู้					
3. ระบุพฤติกรรมชัดเจน สามารถวัดและประเมินได้					
4. ระบุพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ					
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน					
1. สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ สาระสำคัญและกิจกรรมการเรียนรู้					
คุณลักษณะอันพึงประสงค์					
1. สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ					
2. สอดคล้องกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตาม หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน					
ชิ้นงาน/ภาระงาน					
1. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2. ชิ้นงาน/ภาระงานเหมาะสมกับระดับของนักเรียน					
3. ชิ้นงาน/ภาระงานส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ					

รายการพิจารณา	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
กระบวนการจัดการเรียนรู้					
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย และเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
2. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ					
3. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอน และเร้าความสนใจของนักเรียน					
4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ					
5. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
สื่อการเรียนรู้					
1. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
2. สื่อการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง					
3. สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
4. สื่อการเรียนรู้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
การวัดและประเมินผล					
1. วิธีการวัดและเครื่องมือการวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย					
2. วิธีการวัดและเครื่องมือการวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์และกระบวนการเรียนรู้					
3. เกณฑ์การประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
4. มีการระบุเกณฑ์การวัดและประเมินที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย					

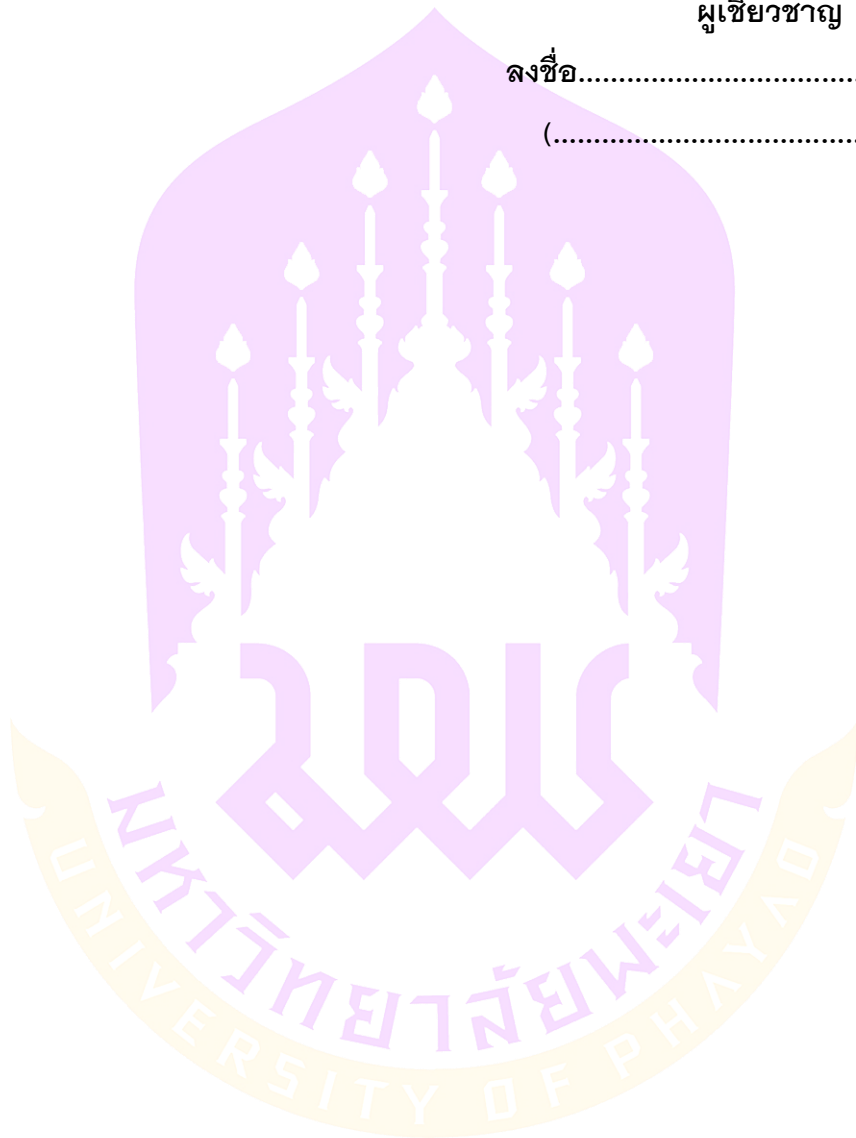
ข้อเสนอแนะ

.....
.....

ผู้เขียนรายงาน

ลงชื่อ.....

(.....)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ก่อนเรียน)
(ใช้สำหรับเก็บข้อมูลงานวิจัย)

รายวิชา ภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 15205

โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง

1. ข้อสอบทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ (30 คะแนน)
2. ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องโดยการกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบ
3. เมื่อนักเรียนทำข้อสอบเสร็จแล้วให้ส่งคืนครูประจำห้องสอบ

1. It's rainy today.

A.

C.

B.

D.

2. It's snowy today.

A.

C.

B.

D.

3. I'm wearing sunglasses.

A.

C.

B.

D.

4. How's the weather like today?

A. It's rainy.

B. It's cloudy.

C. It's snowy.

D. It's sunny.

5. A: What should I wear for going out?

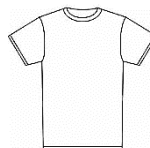
B: You should wear _____.

A. a jacket

B. a sweater

C. a T-shirt

D. a raincoat

6. A: The weather is very hot today.

B: Yes, the _____ is so bright.

A. Sun

B. wind

C. snow

D. rain

7. A: It's going to rain.

B: OK. I should bring _____ for going out.

- A. sunglasses B. gloves
C. an umbrella D. shorts

8. How many brothers/sisters do you have?

- A. I have my father. B. I have my parents.
C. I have 2 brothers. D. I have 2 uncles.

9. How many people are there in your family?

- A. There are 3 people in my family.
B. There are 5 students.
C. They are father and mother.
D. I love my family.

10. Who do you live with?

- A. I live with my parents.
B. I live with my grandparents.
C. I live with my cousins.
D. All are correct.

11. What does your father do?

- A. He is a doctor.
B. He is a nice person.
C. He is 35 years old.
D. He loves his family.

12. What is the meaning of niece?

- A. A baby of grandparents.
B. A daughter of uncle and aunt.
C. A son of uncle and aunt.
D. A son of parents.

13. Sara is my uncle's daughter, so she is my _____.

- A. brother B. baby
C. cousin D. niece

14. I feel angry.

- A. B.
C. D.

15. I feel bored.

- A. B.
C. D.

16. A: How do you feel today?

B: I feel _____.

- A. 12 years old B. excited
C. dancing D. student

17. A: I feel so bad.

B: _____

A. What's wrong with you?

B. You're welcome.

C. How do you go?

D. That's alright.

18. My dog died; I feel _____.

A. shocked

B. excited

C. shy

D. sleepy

19. I like running.

A.

B.

C.

D.

20. In my free time, I like swimming.

A.

B.

C.

D.

21. A: What is your hobby?

B: My hobby is _____.

A. riding a bicycle B. happy

C. family D. hungry

22. Do you like jogging?

A. Yes, I don't.

B. No, I don't

C. Yes, I love running.

D. No, I love Mathematics.

23. In my free time, I like _____.

A. excited

B. playing football

C. raining

D. cocoa

24. Which statement is correct about hobby?

A. My favorite hobbies are camping.

B. My favorite hobbies are jogging and running.

C. My hobby is playing football and dancing

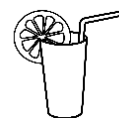
D. My hobby is like sunglasses.

25. I would like to drink hot tea.

A.

B.

C.

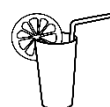

D.

26. My favorite drink is lemonade.

A.

B.

C.

D.

27. Do you like drinks?

- A. Yes, I do.
- B. No, I do.
- C. Yes, I like orange juice.
- D. A and C are correct.

28. A: What's your favorite drink?

B: My favorite drink is _____.

- A. milk
- B. iced tea
- C. apple juice
- D. hot tea

29. I would like to drink _____.

- A. water
- B. espresso
- C. milkshake
- D. strawberry

30. Would you like something to drink?

- A. Yes, I would like coffee.
- B. Yes, I love hamburger.
- C. No, I want.
- D. No, I'm thirsty.

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (หลังเรียน)
(ใช้สำหรับเก็บข้อมูลงานวิจัย)

รายวิชา ภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 15205

โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง

- ข้อสอบทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ (30 คะแนน)
- ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องโดยการกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบ
- เมื่อนักเรียนทำข้อสอบเสร็จแล้วให้ส่งคืนครูประจำห้องสอบ

1. A: It's going to rain.

B: OK. I should bring _____ for going out.

- A. sunglasses B. gloves
C. an umbrella D. shorts

2. I'm wearing sunglasses.

- A. B.
C. D.

3. A: The weather is very hot today.

B: Yes, the _____ is so bright.

- A. Sun B. wind
C. snow D. rain

4. How's the weather like today?

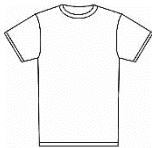
- A. It's rainy. B. It's cloudy.
C. It's snowy. D. It's sunny

5. It's snowy today.

- A. B.
C. D.

6. A: What should I wear for going out?

B: You should wear _____.

- A. a jacket B. a sweater
C. a T-shirt D. a raincoat

7. It's rainy today.

- A. B.
- C. D.

8. How many brothers/ sisters do you have?

- A. I have my father. B. I have my parents.
C. I have 2 brothers. D. I have 2 uncles.

9. What does your father do?

- A. He is a doctor.
B. He is a nice person.
C. He is 35 years old.
D. He loves his family.

10. Sara is my uncle's daughter, so she is my ____.

- A. brother B. baby
C. cousin D. niece

11. How many people are there in your family?

- A. There are 3 people in my family.
B. There are 5 students.
C. They are father and mother.
D. I love my family.

12. Who do you live with?

- A. I live with my parents.
B. I live with my grandparents.
C. I live with my cousins.
D. All are correct.

13. What is the meaning of niece?

- A. A baby of grandparents.
B. A daughter of uncle and aunt.
C. A son of uncle and aunt.
D. A son of parents.

14. My dog died; I feel _____.

- A. shocked B. excited

15. A: How do you feel today?

B: I feel _____.

- A. 12 years old B. excited
C. dancing D. student

16. I feel bored.

- A. B.
- C. D.

17. A: I feel so bad.

B: _____

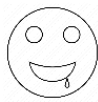
A. What's wrong with you?

B. You're welcome.

C. How do you go?

D. That's alright.

18. I feel angry.

A.

B.

C.

D.

19. In my free time, I like _____.

A. excited

B. playing football

C. raining

D. cocoa

20. A: What is your hobby?

B: My hobby is _____.

A. riding a bicycle

B. happy

C. family

D. hungry

21. I like running.

A.

B.

C.

D.

22. Which statement is correct about hobby?

A. My favorite hobbies are camping.

B. My favorite hobbies are jogging and running.

C. My hobby is playing football and dancing.

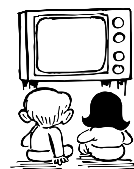
D. My hobby is like sunglasses.

23. In my free time, I like swimming.

A.

B.

C.

D.

24. Do you like jogging?

A. Yes, I don't.

B. No, I don't

C. Yes, I love running.

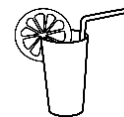
D. No, I love Mathematics.

25. I would like to drink hot tea.

A.

B.

C.

D.

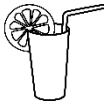

26. Do you like drinks?

- A. Yes, I do.
- B. No, I do.
- C. Yes, I like orange juice.
- D. A and C are correct.

27. Would you like something to drink?

- A. Yes, I would like coffee.
- B. Yes, I love hamburger.
- C. No, I want.
- D. No, I'm thirsty.

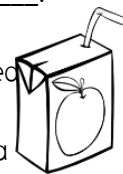
28. My favorite drink is lemonade.

- A.
- B.
- C.
- D.

29. A: What's your favorite drink?

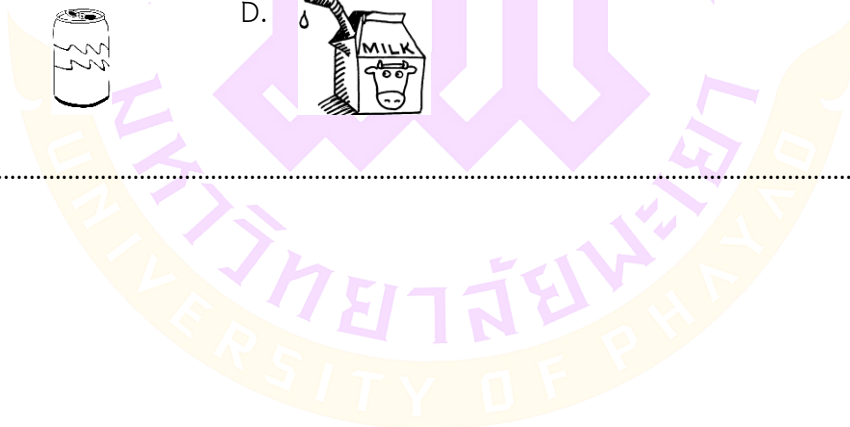
B: My favorite drink is _____.

- A. milk
- B. iced tea
- C. apple juice
- D. hot tea

30. I would like to drink _____.

- A. water
- B. espresso
- C. milkshake
- D. strawberry milk

เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เพลงที่ 1: How's the weather like today?

คำร้อง ชัชฌา พัสสาร

ทำนอง เพลง A-Z

คำศัพท์

1. sunny	6. cloudy	11. sunglasses	16. boots
2. rainy	7. foggy	12. T-shirt	17. sweater
3. windy	8. thunderstorms	13. shorts	18. gloves
4. snowy	9. tornados	14. flip-flops	19. jacket
5. humid	10. clear	15. raincoat	20. scarf

How's the weather like today?

A: How's the weather like today?

B: It's sunny. It's sunny.

A: What should I wear for going out?

B: You should wear sunglasses.

A: How's the weather like today?

B: It's snowy. It's snowy.

A: What should I wear for going out?

B: You should wear a sweater.

A: How's the weather like today?

B: It's rainy. It's rainy.

A: What should I wear for going out?

B: You should wear a raincoat.

เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เพลงที่ 2: How many people are there in your family?

คำร้อง ชิชญา พัสสาร

ทำนอง เพลง Family Fingers

คำศัพท์

1. grandfather	6. parents	11. younger sister	16. niece
2. grandmother	7. aunt	12. older sister	17. nephew
3. grandparents	8. uncle	13. younger brother	18. son
4. father	9. cousins	14. older brother	19. daughter
5. mother	10. myself	15. siblings	20. baby

How many people are there in your family?

A: How many people are there in your family?

B: There are 5, there are 5, 5 people.

A: Can you tell me, can you tell me, who are they?

B: Yes, I can. Yes, I can. Yes, I can.

B: This is my father and my mother, and sister, and brother, and myself.

A: How many people are there in your family?

B: There are 5, there are 5, 5 people.

A: Can you tell me, can you tell me, who are they?

B: Yes, I can. Yes, I can. Yes, I can.

B: This is my grandfather, grandmother, my uncle and my aunt, and myself.

เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เพลงที่ 3: How do you feel today?

คำร้อง ชิชญา พ้าสาร

ทำนอง เพลง If you are happy and you know it!

คำศัพท์

1. happy	6. hungry	11. excited	16. worried
2. sad	7. thirsty	12. bored	17. confused
3. hot	8. angry	13. confident	18. shy
4. cold	9. surprised	14. proud	19. optimistic
5. sleepy	10. sick	15. tired	20. shocked

How do you feel today?

A: How do you feel today?

B: I feel happy. (happy!)

B: How do you feel today? Are you happy?

A: No, I'm not. I feel very very very sick.

B: Oh no! Please take care of yourself.

A: How do you feel today?

B: I feel hungry.

B: How do you feel today?

A: I feel sad.

B: What's wrong with you? Can you tell me? Can you tell me?

A: That's because I lost my money.

เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เพลงที่ 4: What are your hobbies?

คำร้อง ชิชญา พ้าสาร

ทำนอง เพลง Happy Birthday

คำศัพท์

1. riding a bicycle	6. cooking	11. gardening	16. jogging
2. reading a book	7. baking	12. hunting	17. running
3. swimming	8. painting	13. surfing	18. dancing
4. listening to music	9. playing guitar	14. doing yoga	19. fishing
5. playing football	10. watching TV	15. climbing	20. camping

What are your hobbies?

A: What is your hobby?

A: What is your hobby?

B: I like cooking, and you?

A: I like playing football.

A: What are your hobbies?

A: What are your hobbies?

B: I like painting and swimming. I am so happy.

A: Can you tell me your hobbies?

A: Can you tell me your hobbies?

B: I like listening to music and reading a book.

เพลงประกอบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เพลงที่ 5: Would you like something to drink?

คำร้อง ชัชฌา ฟ่ำสาร

ทำนอง เพลง Love Yourself (Justin Bieber)

คำศัพท์

1. coffee	6. milk	11. lemonade	16. hot tea
2. espresso	7. chocolate milk	12. apple juice	17. green tea
3. americano	8. Strawberry milk	13. orange juice	18. water
4. latte	9. milkshake	14. grape juice	19. mineral water
5. cocoa	10. fruits punch	15. iced tea	20. soda

Would you like something to drink?

A: I would love to go this restaurant.

B: What do they have in the restaurant?

A: It's about many types of food, and also have many drinks.

A: Would you like something to eat?

B: No, I'm full. Thank you very much.

A: And would you like something to drink?

B: Yes, I would like some coffee.

**แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ**

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1		
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เป็นส่วนใหญ่	สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟัง ได้น้อยมาก	1	4
การจับ ใจความสำคัญ	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้เกือบ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ เล็กน้อย	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ น้อยมาก	2	8
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ โดยส่วนใหญ่ และชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ถูกต้อง และคล่องแคล่ว	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่ค่อยถูกต้อง และค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 20-17 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

คะแนน 16-13 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน 12-9 หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 9 หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน ผลการประเมิน ได้คุณภาพระดับดี ขึ้นไป

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
รวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1		
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตามหัว ข้อกำหนด ออกเสียงใช้ ศัพท์ สำนวน ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียง ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหา และออกเสียง ถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสาร เนื้อหาได้น้อย ออกเสียงไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	3	12
ความสามารถ ด้านการพูด	พูดได้ คล่องแคล่วเป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม	พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มีการ ประสานตากับผู้ฟังบ้าง เป็นระยะ	2	8
	รวม				5	20

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 20-17 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

คะแนน 16-13 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน 12-9 หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 9 หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน ผลการประเมิน ได้คุณภาพระดับดี ขึ้นไป

แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียน ประเมินความพึงพอใจโดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับ

ความพึงพอใจของนักเรียน

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน						
1.	เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม					
2.	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียน					
3.	เปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ					
4.	นักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษ					
ด้านกิจกรรมการเรียน						
1.	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ					
2.	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ					
3.	กิจกรรมการเรียนรู้มีสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียน					
4.	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ						
1.	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น					
2.	สื่อการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาได้ดี และสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้					
3.	นักเรียนมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4.	นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น					

ขอเสนอแนะ

.....

.....

ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 16 แสดงค่าประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีผลต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{x}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	1	2	3			
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด						
1.1 กำหนดมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/ จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุม พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ สาระสำคัญและกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.84	0.29	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ						
2.1 เสนอประเด็นหลักของเรื่องที่สอน ได้อย่างครอบคลุม	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2 มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.67	0.58	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/ กระบวนการ และเจตคติ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด/ สาระสำคัญ และกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็นของ			\bar{x}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
3.3 ระบุพฤติกรรมชัดเจน สามารถวัด และประเมินได้	5	4	4	4.33	0.58	มาก
3.4 ระบุพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียน ได้พัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.67	0.44	มากที่สุด
4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน						
สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด/สาระสำคัญและกิจกรรม การเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.67	0.58	มากที่สุด
5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์						
5.1 สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา ภาษาอังกฤษ	4	4	5	4.33	0.58	มาก
5.2 สอดคล้องกับคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน	4	4	5	4.33	0.58	มาก
รวม				4.33	0.58	มาก
6. ชี้นำงาน/ภาระงาน						
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.2 ชี้นำงาน/ภาระงานเหมาะสมกับ ระดับของนักเรียน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.3 ชี้นำงาน/ภาระงานส่งเสริมให้ นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็นของ			\bar{x}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
7. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
7.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย และเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7.2 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7.3 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนและเร้าความสนใจของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.4 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	4	4	5	4.33	0.58	มาก
7.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.67	0.46	มากที่สุด
8. สื่อการเรียนรู้						
8.1 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 สื่อการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.4 สื่อการเรียนรู้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.84	0.29	มากที่สุด
9. การวัดและประเมินผล						
9.1 วิธีการวัดและเครื่องมือการวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็นของ			\bar{x}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
9.2 วิธีการวัดและเครื่องมือการวัด สอดคล้องกับจุดประสงค์ และกระบวนการเรียนรู้	4	4	4	4.00	0.00	มาก
9.3 เกณฑ์การประเมินผลมีความ สอดคล้องกับระดับความสามารถของ ผู้เรียน	4	4	5	4.33	0.58	มาก
9.4 มีการระบุเกณฑ์การวัด และประเมินที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม				4.42	0.44	มาก
รวมค่าเฉลี่ย				4.64	0.47	มากที่สุด

ตาราง 17 แสดงค่าประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้
เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
29	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
43	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
44	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
45	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
46	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
47	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
48	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
49	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
50	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
51	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
52	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
53	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
54	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
55	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
56	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
57	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
58	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
59	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
60	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้

ตาราง 18 แสดงความสอดคล้องระหว่างข้อรายการกับวัตถุประสงค์ (Item-Object Congruence: IOC) ความยาก และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อ	IOC	ความยาก (P)	อำนาจจำแนก (R)	ข้อ	IOC	ความยาก (P)	อำนาจจำแนก (R)
1	1.000	0.773	0.273	16.	1.000	0.636	0.364
2	1.000	0.795	0.409	17.	1.000	0.773	0.364
3	1.000	0.773	0.273	18.	1.000	0.750	0.318
4	1.000	0.773	0.455	19.	1.000	0.773	0.273
5	1.000	0.773	0.455	20.	1.000	0.773	0.455
6	1.000	0.773	0.364	21.	1.000	0.795	0.318
7	1.000	0.773	0.455	22.	1.000	0.659	0.227
8	1.000	0.795	0.409	23.	1.000	0.727	0.545
9	1.000	0.795	0.409	24.	1.000	0.523	0.409
10	1.000	0.545	0.273	25.	1.000	0.727	0.364
11	1.000	0.773	0.455	26.	1.000	0.545	0.455
12	1.000	0.682	0.364	27.	1.000	0.750	0.500
13	1.000	0.682	0.455	28.	1.000	0.636	0.364
14	1.000	0.591	0.636	29.	1.000	0.727	0.545
15	1.000	0.750	0.318	30.	1.000	0.705	0.227

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตรของคูเดออร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร KR-20 (พิสนุ พงศ์ศรี, 2549)

$$r_n = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_n แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1-p$

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

$$\text{แทนสูตร } r_n = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

$$r_n = \frac{30}{30-1} \left\{ 1 - \frac{4.69}{24.00} \right\}$$

$$r_n = 1.03 (1-0.19)$$

$$r_n = 1.03 \times 0.81$$

$$r_n = 0.83$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน $r_n = 0.83$

ตาราง 19 แสดงแสดงค่าประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเพลงที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
1. บทเพลงมีเนื้อหาครอบคลุมตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2. บทเพลงมีเนื้อหา คำร้องถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3. บทเพลงมีเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4. บทเพลงมีเนื้อหาที่สอดคล้องกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5. บทเพลงมีจังหวะ ทำนองที่ง่ายต่อการร้อง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6. บทเพลงมีเนื้อหา จังหวะ ทำนองที่ง่าย ต่อการจำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7. บทเพลงมีเนื้อหาที่เข้าใจได้ง่าย	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8. บทเพลงมีจุดเด่นของเนื้อร้องในแต่ละท่อน เพลง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9. บทเพลงมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10. บทเพลงมีความไพเราะ ดึงดูดความสนใจ จากผู้เรียนได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11. ความยาวของบทเพลงเหมาะสมกับ ระยะเวลาในการสอน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12. บทเพลงสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชา หรือกิจกรรมอื่นได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 แสดงค่าประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็น			รวม	IOC	สรุปผล
	ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
1. ความเข้าใจ	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
1.1 สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด						
1.2 สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.3 สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.4 ตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
2. การจับใจความสำคัญ						
2.1 จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.2 จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.3 จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2.4 จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมาก	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3. การรู้ความหมายคำศัพท์						
3.1 รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3.2 รู้ความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3.3 รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
4. การปฏิบัติตามคำสั่ง						
4.1 ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4.2 ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องแต่ค่อนข้างช้า	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็น			รวม	IOC	สรุปผล
	ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
4. การปฏิบัติตามคำสั่ง						
4.1 ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง และคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4.2 ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องแต่ค่อนข้าง ช้า	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4.3 ปฏิบัติตามคำสั่งไม่ค่อยถูกต้อง และค่อนข้างช้า	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
4.4 ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

ตาราง 21 แสดงค่าประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับการใช้เพลง
ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการขอความคิดเห็น	คะแนนความคิดเห็น			รวม	IOC	สรุปผล
	ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
	1	2	3			
1. ความถูกต้องตามเนื้อหา	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.1 สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ตามหัวข้อกำหนด ออกเสียงใช้ศัพท์จำนวน ถูกต้อง						
1.2 สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงถูกต้อง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.3 สื่อสารได้ตรงประเด็นเป็นบางส่วน เนื้อหาและออกเสียงถูกต้องเป็นบางส่วน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.4 สื่อสารเนื้อหาได้น้อย ออกเสียง ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2. ความสามารถด้านการพูด						
2.1 พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดง ออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.2 พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังและมีการแสดง ออกทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.3 พูดได้คล่องแคล่วแต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2.4 พูดเหมือนท่องจำ มีการประสานตากับ ผู้ฟังบ้างเป็นระยะ	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

ตาราง 22 แสดงค่าประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารรวมกับ
การใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยคำนวณการหาค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2549)

$$a = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ a แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ

K แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามความพึงพอใจ

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของแต่ละข้อคำถาม

s_t^2 แทน ความแปรปรวนรวมทั้งหมด

$$\text{แทนสูตร } \alpha = \frac{12}{12-1} \left\{ 1 - \frac{2.91}{8.76} \right\}$$

$$\alpha = 1.09 (1-0.33)$$

$$\alpha = 1.09 \times 0.67$$

$\alpha = 0.73$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจ $\alpha = 0.73$

ภาคผนวก ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัด
การเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง
ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาความก้าวหน้า

เลขที่	ผลคะแนนสอบ		คะแนนความก้าวหน้า ($O_2 - O_1$)
	ก่อนเรียน (O_1)	หลังเรียน (O_2)	
	30 คะแนน	30 คะแนน	
1.	13	20	7
2.	15	18	3
3.	25	28	3
4.	15	22	7
5.	28	30	2
6.	27	30	3
7.	25	28	3
8.	15	18	3
9.	27	30	3
10.	24	26	2
11.	25	28	3
12.	27	30	3
13.	26	30	4
14.	19	25	6
15.	23	27	4
16.	17	19	2
17.	22	26	4
18.	11	15	4
19.	6	12	6
20.	18	20	2
21.	7	17	10
22.	18	23	5
23.	18	25	7
24.	14	22	8

ตาราง 23 (ต่อ)

เลขที่	ผลคะแนนสอบ		คะแนนความก้าวหน้า ($O_2 - O_1$)
	ก่อนเรียน (O_1)	หลังเรียน (O_2)	
	30 คะแนน	30 คะแนน	
25	21	28	7
26	28	30	2
27	21	24	3
28	23	26	3
29	18	25	7
30	14	19	5
31	18	21	3
32	19	22	3
33	16	21	5
34	12	15	3
35	21	24	3
36	15	21	6
37	11	22	11
38.	22	25	3
39	22	27	5
40	26	30	4
41	23	25	2
42	11	16	5
43	12	15	3
คะแนนรวม	818	1005	187
คะแนนเฉลี่ย	19.02	23.37	4.35
ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	5.86	4.96	2.17

จากตาราง 23 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 43 คน พบว่า คะแนนก่อนเรียนโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.86 คะแนน หลังเรียนโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.96 ในการวัดผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากคะแนน ความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า นักเรียนได้คะแนนความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นทุกคนตั้งแต่ +2 ถึง +11 คะแนน

t-test

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation
Pair 1	Pre-test	19.02	43	5.86
	Posttest	23.37	43	4.96

Paired Samples Test

		Paired Differences			t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean				
Pair 1	Posttest - Pretest	4.35	2.17	0.33	13.1418	42	0.0000	0.0000

ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลง
ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง All Around Us

แผนการเรียนรู้ที่ 1 Weathers

รหัส-ชื่อรายวิชา อ 15205

วิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ภาคเรียนที่ 2 เวลา 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวธิษณา พ้าสาร โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดง
ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ป.5/3 ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของ
ประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดง
ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ป.5/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง
ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสภาพอากาศ และเครื่องแต่งกาย การอ่านออกเสียงคำ
ให้ถูกต้องและรู้ความหมายของคำศัพท์ เรียนรู้โครงสร้างประโยคคำถาม ประโยคคำตอบ
และประโยคบอกเล่า เรียนรู้การสร้างบทสนทนาเพื่อสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องหลักไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในคำศัพท์และบทสนทนาเกี่ยวกับสภาพอากาศ

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

นักเรียนสามารถฟัง-พูดคำศัพท์และบทสนทนาเกี่ยวกับสภาพอากาศได้

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. นักเรียนใฝ่เรียนรู้
2. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการทำงาน

6. ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. เขียนคำศัพท์ลงในสมุด
2. กิจกรรมบทสนทนา

7. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นเร้าความสนใจ (Introduction)

1. คุณครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยความสดใส พร้อมทั้งถามนักเรียนว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง
2. คุณครูเปิดเพลง How's the weather like today? ให้นักเรียนฟัง
3. ให้นักเรียนตอบคำถามว่านักเรียนได้ยินคำศัพท์คำว่าอะไรบ้าง

ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. คุณครูนำเสนอเนื้อหาการสอนของชั่วโมงนี้เกี่ยวกับสภาพอากาศ และเครื่องแต่งกาย
2. คุณครูเปิดเพลง How's the weather like today? ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง พร้อมทั้งสอนคำศัพท์ที่พบเจอในบทเพลง
3. คุณครูแสดงบัตรคำศัพท์และรูปภาพ จำนวน 20 ใบ ให้นักเรียนอ่านออกเสียง และสะกดตามให้ถูกต้อง

ขั้นการฝึกทักษะ (Practice)

4. คุณครูสุ่มคำศัพท์พร้อมทั้งสุ่มเลขที่นักเรียนเพื่อเรียกในการตอบคำถามเกี่ยวกับการอ่านคำศัพท์ และการสะกดคำศัพท์
5. คุณครูให้นักเรียนเล่นเกมโดยจับกลุ่มชุดคำศัพท์กับฤดูกาล พร้อมทั้งเครื่องแต่งกายในสภาพอากาศต่าง ๆ

ขั้นการนำไปใช้ (Production)

6. นำสมุดขึ้นมาเขียนคำศัพท์ตามคำบอก จำนวน 10 คำ
7. คุณครูอธิบายวิธีการเขียนตามคำบอก โดยคุณครูจะแสดงรูปภาพและคุณครูพูดคำศัพท์เพื่อให้นักเรียนฟังและนำไปเขียนตามคำบอก

8. หลังจากเขียนตามคำบอกเสร็จสิ้น คุณครูเฉลยคำศัพท์ที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนตอบถูกให้ทำเครื่องหมายถูกต้อง แต่ถ้านักเรียนตอบผิดให้ทำเครื่องหมายกากบาท และให้เขียนคำที่ถูกต้องลงไป ด้วยปากกาสีแดง

9. กรอกคะแนน ____/10 แล้วส่งสมุดคืนคุณครู

ขั้นสรุป (Conclusion)

10. ให้นักเรียนสรุปว่าวันนี้เรียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร และทำกิจกรรมอะไรบ้าง

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นเร้าความสนใจ (Introduction)

1. คุณครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยความสดใส พร้อมทั้งถามนักเรียนว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง

2. คุณครูแสดงบัตรคำศัพท์และรูปภาพจำนวน 20 ใบ โดยให้นักเรียนพูดคำศัพท์ที่ถูกต้อง เพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์จากชั่วโมงที่ผ่านมา

ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

3. คุณครูเปิดเพลง How's the weather like today? ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งแสดงเนื้อเพลงบนกระดาน

4. คุณครูสอนนักเรียนร้องเพลง How's the weather like today? โดยใช้ทำนองเพลง A-Z มาปรับใช้กับบทเพลงที่คุณครูแต่งขึ้น

ขั้นการฝึกทักษะ (Practice)

5. คุณครูให้นักเรียนฝึกร้องเพลง และนำคำศัพท์อื่น ๆ มาเติมลงไปประโยค เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงของประโยคบ้าง เช่น

A: How's the weather like today?

B: It's sunny. It's sunny.

A: What should I wear for going out?

B: You should wear sunglasses.

สามารถเปลี่ยนเป็น

A: How's the weather like today?

B: It's rainy. It's rainy.

A: What should I wear for going out?

B: You should wear a raincoat.

ขั้นการนำไปใช้ (Production)

6. คุณครูให้นักเรียนจับคู่เพื่อทำกิจกรรม
7. คุณครูให้นักเรียนนำบทสนทนาจากบทเพลง นำมาปรับเปลี่ยนเป็นคำพูดและฝึกสนทนารวมกัน
8. นักเรียนแต่ละคู่ออกมานำเสนอบทสนทนาสั้น ๆ หน้าชั้นเรียน

ขั้นสรุป (Conclusion)

9. ให้นักเรียนสรุปว่าวันนี้เรียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร และทำกิจกรรมอะไรบ้าง
10. นักเรียนร้องเพลง How's the weather like today? ร่วมกัน

8. สื่อการเรียนรู้

1. เพลงประกอบการสอน How's the weather like today?
2. บัตรคำศัพท์พร้อมรูปภาพ จำนวน 20 ใบ

คำศัพท์

1. sunny	6. cloudy	11. sunglasses	16. boots
2. rainy	7. foggy	12. T-shirt	17. sweater
3. windy	8. thunderstorms	13. shorts	18. gloves
4. snowy	9. tornados	14. flip-flops	19. jacket
5. humid	10. clear	15. raincoat	20. Scarf

9. การวัดและประเมินผล

รายการการประเมิน	วิธีการประเมิน	เครื่องมือการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในคำศัพท์และบทสนทนาเกี่ยวกับสภาพอากาศ	ตรวจการเขียนคำศัพท์ตามคำบอก 10 คำ	สมุดเขียนคำศัพท์ตามคำบอก	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60
นักเรียนสามารถฟัง-พูดคำศัพท์และ	ประเมินการฟัง-พูดคำศัพท์และบทสนทนา	แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
รายการการประเมิน	วิธีการประเมิน	เครื่องมือการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
บทสนทนาเกี่ยวกับสภาพอากาศได้	เกี่ยวกับสภาพอากาศ	แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
1. นักเรียนใฝ่เรียนรู้ 2. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการทำงาน	สังเกตพฤติกรรมนักเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ผ่านระดับดีขึ้นไป

บันทึกหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การดำเนินการจัดการเรียนรู้

เป็นไปตามแผน

ไม่เป็นไปตามแผน

สรุปผลการเรียนรู้

ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

ลงชื่อ _____ ครูผู้สอน

(นางสาวธิษณา ฟ้าสาร)

แบบประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ประเด็น การประเมิน						
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เป็นส่วน ใหญ่	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟังได้ น้อยมาก	1	4
การจับใจความ สำคัญ	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้เกือบ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ เล็กน้อย	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ น้อยมาก	2	8
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์โดย ส่วนใหญ่และ ชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ไม่ค่อยถูกต้อง และค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องน้อย มาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 20-17 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

คะแนน 16-13 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน 12-9 หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 9 หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน ผลการประเมิน ได้คุณภาพระดับดี ขึ้นไป

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน
	4	3	2	1		
ประเด็น การประเมิน					ความ สำคัญ	รวม
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตามหัวข้อ กำหนด ออก เสียง ใช้ศัพท์ สำนวนถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียง ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหาและ ออกเสียง ถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารเนื้อหา ได้น้อย ออก เสียงไม่ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	3	12
ความสามารถ ด้านการพูด	พูดได้คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง และมีการแสดงออกทางสีหน้า และท่าทางอย่างเหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่วเป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง และมีการแสดงออกทางสีหน้า และท่าทางบ้างเล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่วแต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง น้อย	พูดเหมือนท่องจำ มีการ ประสานตากับผู้ฟังบ้างเป็น ระยะ	2	8
		รวม			5	20

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 20-17 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

คะแนน 16-13 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน 12-9 หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 9 หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน ผลการประเมิน ได้คุณภาพระดับดี ขึ้นไป

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

คำชี้แจง: ให้ครูผู้สอนสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนโดย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

คุณลักษณะ อันพึงประสงค์	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
1. ใฝ่เรียนรู้	1.1 แสวงหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ				
	1.2 มีการจดบันทึกความรู้อย่างเป็นระบบ				
	1.3 สรุปความรู้ได้อย่างมีเหตุผล				
2. มีความมุ่งมั่น ในการทำงาน	2.1 มีความตั้งใจ และพยายาม ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย				
	2.2 มีความอดทนและไม่ท้อแท้ ต่ออุปสรรคเพื่อให้งานสำเร็จ				

ลงชื่อ _____ ผู้ประเมิน
(นางสาววิษณา พ้าสาร)

เกณฑ์การให้คะแนน

- พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน
- พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง ให้ 2 คะแนน
- พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 1 คะแนน
- พฤติกรรมที่ไม่ได้ปฏิบัติ ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 15-12 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก
- คะแนน 11-8 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี
- คะแนน 7-4 หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้
- คะแนน ต่ำกว่า 4 หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ธิษณา พ้าสาร
วัน เดือน ปี เกิด	3 พฤศจิกายน 2535
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
วุฒิการศึกษา	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เชียงราย
ที่อยู่ปัจจุบัน	2/21 ถนนมหายศ ตำบลในเวียง อำเภอเมือง จังหวัดน่าน 55000
ผลงานตีพิมพ์	ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ธิษณา พ้าสาร (ผู้บรรยาย). (31 พฤษภาคม 2564). ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้เพลงที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ในการประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 18 (หน้า 72-79). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
รางวัลที่ได้รับ	-

